

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

16de jaargang - nummer 8 - 17 mei 1999

De concessie van het KK: '...en des te meer zal de kassa rinkelen'

Vanaf augustus wordt het *KultuurKaffee* (kortweg *KK*), aan de rand van onze mooie groene campus, in concessie gegeven. De motivatie luidt o.m. dat de uitbating 'enorm veel energie voor een beperkt financieel resultaat' vergt (ongeveer 1,2 miljoen netto op jaarbasis). Hierbij wordt bedoeld op de hoge loonkosten van het personeel. Dat brengt ons meteen bij het grootste zeer van de VUB-begroting: 80% van de werkingstoelage wordt immers door loonkosten in beslag genomen. Men moet dus enerzijds bezuinigen en anderzijds extra inkomsten genereren. De dienstensector is, als minst winstgevende, de eerste die met bezuiniging bedreigd wordt. De onhoudbaarheid van de verzorgingsstaat in het klein, als het ware. Er moet dus iets veranderen. De trend neigt naar het uitbesteden van alle diensten op de VUB, naast het streven naar een hoge rendabiliteit op alle vlakken van het universitaire leven aan onze campus en zo mogelijk daarbuiten. Even toelichten.

Een hoogdringend dossier

Dit academiejaar is het *KK* helemaal gerenoveerd. Dat was een enorme investering. De bedoeling was duidelijk: het *KK* moest rendabel gemaakt worden. Dat werkt evenwel pas op langere termijn. Op het moment dat het ontwerp voor deze beslissing op de Sociale Raad Studenten (hierna *SoR*) ter ore kwam aan de studentenvertegenwoordigers en redactieleden en andere bijzitters van Commissies, Diensten en Raden stond het 'ontwerp voor concessiegeving van het *KK*' al nagenoeg op punt. Het voorstel tot beslissing luidt: 'Overwegende de hoogdringendheid van dit dossier beslist de *SoR* om zijn principiële goedkeuring te geven aan het voorliggend voorstel om het *KK* in concessie te geven...'

Hoogdringendheid?? Wat zullen we nu krijgen? Nu wil men plots hoogdringend, amper negen maanden na de renovatie, het nieuwe *KK* uitbesteden. Werd het *KK* dan eigenlijk opgewaardeerd met het oog op de uitbesteding?

De eigenheid van het KK

Het *KK* is niet zomaar een café, het is dé ontmoetingsplaats op de VUB. Het *KK* is ook het werkterrein van de dienst *Kultuur*. Iedereen kent wel de gratis optredens, de filmavonden, de free podia enzovoort. In het ontwerp wordt dan ook flink gehamerd op de eigenheid van het *KK*. De Dienst *Kultuur* blijft het monopolie op de programmatie gedurende de week behouden. De culturele activiteiten worden momenteel dus op gene wijze bedreigd.

Wat de prijs der dranken betreft, is als volgt gestipuleerd: 'De prijs is vrij, maar een verstandige uitbater houdt rekening met zijn publiek.' Dat kan toch moeilijk een garantie genoemd worden? Het is natuurlijk ook zo dat het opleggen van een prijsdrempel aan de toekomstige uitbater in kwestie een verregaande inperking zou zijn. Trouwens, tijdens activiteiten georganiseerd door de Dienst *Kultuur* mogen de prijzen niet stijgen.

De garanties m.b.t. de huidige jobstudentenploeg zijn nihil. Om te beugmen vielen zij vrijwel uit de lucht. De zin 'Alle personeelsleden van de dienst werden ingelicht over de mogelijke evolutie en werd naar hun opinie gevraagd' is dan ook moeilijk

te slikken. De jobstudenten worden met andere woorden niet tot het personeel gerekend.

De jobstudenten die nu met maandelijke contracten aangenomen worden zullen zeker worden ontslagen als de concessie ingaat. Of ze dan heraangenomen worden en hoe zij desgevallen bezoldigd zullen worden hangt volledig af van degene die het *KK* overneemt. Het *Complex* is heden in concessie. Deze beheersformule blijft hier vruchtbaar, door de nauwe samenwerking met de VUB-sportfaculteit. Hetzelfde zou moeten mogelijk zijn met het *KK* en de Dienst *Kultuur* als partner. Dat het hoofdmotief een verhoging van de rendabiliteit is en men overschakelt op winst oogmerk, blijkt verschillende malen 'Hoe beter de samenwerking des te vlotter zullen de activiteiten verlopen en des te meer de kassa zal rinkelen...'. De Heer B. Vanroelen, sportbeheerder en tegenwoordige uitbater van 'het *Complex*' werd 'intens gespeeld naar zijn ervaringen'.

Het Restaurant ook?

Het gerucht gaat de ronde dat het Restaurant hetzelfde lot zou ondergaan en geprivatiseerd worden. Het Restaurant -zowel in Jette als Etterbeek- kampt al jaren met een deficit. Om dit op te vangen waagde men

zich met het Convivium aan een experiment. Met gemiddeld twintig bezoekers per middag veroorzaakt het uiteindelijk nog méér verlies. Er moet dus wederom naar een nieuwe oplossing gezocht worden. De *SoR* boog zich in november van dit academiejaar over het probleem. 'Het is in de huidige tijd niet ondenkbaar dat de productie van een keuken volledig kan uitbestede worden' of omgekeerd, 'Productie en levering van kant en klare maaltijden (...) een uitbreiding van de dienstverlening, in functie van het genereren van bijkomende externe inkomsten.' 'Daarom dient er dringend werk gemaakt te worden van het uitgeven van het onderhoud aan een externe onderhoudsfirmas'. Men werkt toe naar 'een hogere productiviteit en een lagere arbeidsbezetting.' (*SoR*, 26/11/1998)

Hoewel deze formuleringen voor brede interpretaties vatbaar zijn kan niemand vertellen hoe de vork echt aan de steel zit. Voor het Restaurant in Jette bestaat het plan dat om het volledige Restaurant en cafetariacliëntel door de Hotel-dienst van het AZ te laten overnemen. Als oplossing voor het deficit van de bestaande Restaurantinfrastructuur wordt dus uitbesteding naar voren geschoven.

De sociale sector: naar een nieuwe sociale politiek?

Aan het discours dat gevoerd wordt in verband met de problematiek van het verlieslatende restaurant en het te weinig rendabele *KK* zien we dat de VUB met grote vragen kampt ten aanzien van haar sociale politiek. 'Er moet gezocht worden welke dienstverlening sociaal en economisch verantwoord is', luidt het.

De VUB heeft dienstverlening altijd als grote troef uitgespeeld. De grote meerkost die dit engagement met zich meebrengt blijkt te zwaar te wegen op de met 80% personeelskosten bezwaarde werkingstoelage van de VUB. De sociale sector bekostigt het volledige scala van sociale tegemoetkomingen naar de studenten, bijvoorbeeld de maaltijdkaarten, studieadvies, renteloze leningen aan studenten, jobdienst, de *Mocial* die u nu in handen heeft... Dat brengt een enorme meerkost met zich mee.

Het feit dat de VUB dit paradijs van sociale voorzieningen in stand wil houden is een principiële kwestie. Het basisprincipe hierbij is een streven naar de volledige democratisering van het onderwijs. Men wil de sociale (maar uiteraard vooral eco-lees verder pagina 3

INHOUD

pagina 1

De concessie van het *KK*: '...en des te meer zal de kassa rinkelen'

pagina 2

Coco wil nootjes

pagina 3

Editoriaal

De concessie van het *KK*: '...en des te meer zal de kassa rinkelen' (vervolg van pagina 1)

pagina 4

examenreglement

pagina 5

examenreglement

pagina 6

examenreglement

pagina 7

examenreglement

pagina 8

examenreglement

pagina 9

Inleiding tot het absurdisme

pagina 10

Ode aan de zon van vroeger.

Colofon

Cartoons

Coco wil nootjes

Brullend van pijn en frustratie sloeg Balthazar Clep met volle vuist in het gelaat van zijn oude vader, die, volkomen verast door deze plotselinge uitval niet bij machte was zich te verdedigen, laat staan dat hij de oplawaai kon ontwijken, waardoor hij dus onversneden in zijn gelaat ontplofte.

Vanwaaruit de camera geplaatst was, bood hij de kijker een fraai beeld van rondvliegende tanden, geflankeerd door roodwitte klodders bloed en speeksel, en het gedurende een fractie verbaasde, daarna uit het veld geslagen gezicht van de oude Clep... Heel de aula joelde en floot, en menige studentenklak werd met een sierlijke hoog omhooggeslingerd.

Op het grote projectiescherm was dan te zien hoe Balthazar Cleps echtgenote de leerruimte betrad, en begon te gillen bij de aanblik van haar tot moes geslagen schoonvader.

Balthazar, die helemaal over de rooie was, werd nog woester door zijn miserabel krijsend wijf, en met een vlugge beweging van zijn fors gespierde arm greep hij de jonge vrouw bij de hoogblonde haren, om haar zes keer tegen de bakstenen muur te rammen. Het porcelen beeldje van Sint-Jacob viel door het geweld van de kast, en over het finale beeld van de in slow-motion rondstutterende scherven, verscheen in grote letters: **ALKOHOL SCHAADT DE GEZONDHEID.**

Het gestamp en geschreeuw in de zaal verstomde, en gelijktijdig met het achteruitwijkende projectiescherm en de oplichtende spots betrad Raymond

Spreker, Rector en Chief of Human Resources van de Grote Blijje Universiteit, het podium van de Kerremans Catering and Refreshments-Aula.

Een week geleden zou hij nooit durven hopen hebben hier, vandaag, te mogen staan, aan het begin van een nieuw academiejaar, met zoveel nieuwe, en zoveel bekende gezichten, dankuwel. Een week geleden had Keizer Zortaq 14, Leider en Voorzitter van de hele planeet, gedeclareerd dat voortaan a) elke universiteit financieel zelfstandig moest worden, en b), dat elke alumnus zich verplicht moest aanbieden bij de Van Rompuy Stowing Clinical Facilities, alwaar op volstrekt pijnloze wijze de inhoud en dus ook de in de loop der jaren vergaarde kennis uit diens hoofd gezogen zou worden, teneinde het door de Westvlaamse tweeling Vaalsmoel ontwikkelde Artificial Language and Intelligence System van bits en bytes te voorzien. De voordelen lagen voor de hand. Er zou om te beginnen van staatswege geen geld meer gepompt moeten worden in iets dat economisch niet leefbaar was (de universiteit wel te verstaan), en de gegenereerde kennis zou risico-loos (want simpelweg opgeslagen in de computer van Vaalsmoel & Vaalsmoel) aangewend kunnen worden. En bovendien zat hierdoor het wereldvoedselprobleem dan niet volledig opgelost, dan toch in grote mate gelenigd worden, door de tot veevoer verwerkte afgestorven lichamen van de alumni.

Een week geleden zat Raymond nog rond de tafel met de rest van het Klavertje Vier, het hoogste bestuursorgaan van de GBU, en een week geleden had de sfeer weer eens een dieptepunt bereikt. De onheilstijding van Keizer Zortaq 14 was pas binnengekomen, tesamen met het bericht

dat Zuigpuij Plastic and Chemicals erover dacht om zich als hoofdsponsor van de faculteit Clusterflashen terug te trekken ten voordele van de Nationale Voetbalsploeg, waar Gerdt Zuigpuij bondscoach geworden was. Zoals gewoonlijk was Wilfried Cogelman, een Bevriend Politicus weer aan het zagen en klagen, want Zuigpuij Plastic and Chemicals zou zijn verkiezingscampagne financieren. Niet dat het één iets met het ander te maken had, maar ge weet nooit, dacht hij.

Op dat ogenblik, alsof hij Cogelmans gedachten gelezen had, trok Edmond Leuterweelde, de alom gerespecteerde Socioloog en Huisfilosoof, zijn met gouden prothesen gevulde mond open:

"Bon, Wilfried, houdt nu toch eens op met jammeren. Ge hebt ervoor gekozen, awel nu moet ge ermee leven. Ik heb u altijd gezegd dat er voeden van gingen komen, maar nee, 't was niet waar, ge hadt dat onder controle, 't is juist gelijk ik in mijn laatste boek..."

"Hohoho, gij hebt goed klappen", wervoor Cogelman, "wie heeft jaren zitten lobbyen om bij de loge te geraken, he? Ik niet, hoor, neenee, IK niet, dat waart gij, mijnheer de socioloog!"

Net zoals alle vorige discussies dreigde ook dit dispuut uit de hand te lopen en te veranderen in een welles-nietes spelletje, doch het was kort dag, en Flapzerk, de enige van het Klavertje Vier die per slot van rekening in de loge zat, scheen dit begrepen te hebben. Hij sloeg met zijn ruwe Pajontenvuist op tafel, begon te brullen dat het nu maar eens gedaan moest zijn, tierde dat ze hun kop moesten houden en naar zijn plan luisteren, veegde het speeksel van zijn vlezige, reeds paars wordende lippen, en stak van wal met wat later bekend zou worden als het Meesterplan Coco Wil Nootjes.

"Ik ben reeds zo vrij geweest een plan te bedenken om zowel tegemoet te komen aan de wensen van onze Soeverein, als aan die van de firma Zuigpuij, dat ik de onschuldige naam 'Coco Wil Nootjes' gegeven heb. Daartoe heb..."

"Hoe hoe," panikeerde Cogelman, "ge gaat de Keizer toch niet tegenspreken zeker?!"

"Bedaar, Wilfried, bedaar. Mijn plan voorziet gewoon in de discrete implementering van de nieuwe beleidsrichtlijnen. Er spreekt hier niemand van tegenspraak. Nee nee. EN LAAT MIJ NU GODVERNONDEDJU EENS UTSPREKEN!!!"

"Kunt ge er dan ten minste bij zeggen dat het ook MIJN plan is," piepte Splytbier, die toch eigenlijk nog altijd Chief Human Resources was. Gust Flapzerk zweeg even, stak een pijp op, en ging verder.

"Raymond en ik hebben dus een plan uitgewerkt. We gaan morgen nog eens de Student Council bijeenroepen - Edmond, niet lachen alstublieft - en we gaan ze gewoon vertellen wat er hun bij het behalen van hun di-

ploma te wachten staat. We gaan dat zo eenvoudig mogelijk vertellen, zodanig dat ze het van de eerste keer wilt ge nu alstubbief eens ophouden met lachen, ja - door hebben. Ook vertellen we dat de Faculteit Clusterflashen zonder sponsor dreigt te vallen, en vragen we ze of ze er eens tegen volgende week

over willen nadenken. En wat zal het resultaat zijn?"

Gust keek zijn collega's aan, maar noch Leuterweelde, noch Cogelman schenen ook maar aanstalten tot antwoorden te maken. Integendeel, het leek wel een stilleven van een derderangsschilder waar hij naar aan het kijken was. Enkel de uit de linkermondhoek van Cogelman traag naar beneden kruipende druppel speeksel gaf het geheel een min of meer authentiek cachet.

"Awel, hoe zit het, ik wacht op een antwoord?"

"Ah, excuseert Gust, wij dachten dat ge een retorische vraag gesteld had!", wist Leuterweelde

"Wij, wij," riposteerde Cogelman terwijl hij luid slurpend het kwijl naar binnen probeerde te zuigen, "IK had allang begrepen dat hij een antwoord verwachtte hoor, IK had dat allang

betwog zou kunnen passeren, hij, de Grote Socioloog, hij, de auteur van 'Geef mij Honderd Jaar, Sire', houder van verschillende ere-doctoraten, drager van het Leopoldkruis en het Grootlint in de Orde van Zortaq, en nog veel meer?"

En zo bleef het nog een uur of twee doormalen in zijn kalende hoofd.

De vergadering van de Student Council of the Great Happy University was naar goede gewoonte weer een klucht. Jurgen Veest, de lichtelijk met zijn hoofd wiebelende Presiding Puppet onderscheidde zich van de rest van de Council enkel door het feit dat hij de Voorzittershamer mocht hanteren. Voor de rest zou hij haast even dik en pafferig als de anderen zijn, ware het niet dat de sprankel polderboerenverstand, die ergens nog tegen beter weten in onder zijn dikke schedel sluimerde, hem met een zekere zweem van alertheid begiftigde. Voor de rest was het huilen met de pet op. Niemand van de aanwezige Puppets ontwaakte uit zijn lethargische stoel-vullerij bij het aanhoren van het Decreet-Zortaq, noch bij het bericht dat Zuigpuij Chemicals & Plastics zich uit de Faculteit

"Kom, Alfred, daar hebben wij niets mee te maken."

door, maar ja, IK..."

"En wat zal het resultaat dan zijn, beste Wilfried?"

"Van wat?"

"ALS WE AAN DIE STOMME STUDENTEN ONZE PLANNEN VERTELLEN GODVERDOMME!!!"

"Euhhh, ik denk dat ze dat niet gaan geloven, gewoon omdat ze dat verdracht gaan vinden, zeker?"

"Juist, juist, en dan?"

"JA JA, DAN KUNNEN WE DIE BEVELEN GEWOON UITVOEREN, ZE GAAN HET TOCH NIET GELOVEN!!! GE ZIJT BRILJANT, GUST!!!... EN GIJ OOK, RAYMOND!!!"

De sfeer was plotseling omgeslagen, want al kwam het idee niet van hun, Leuterweelde en Cogelman moesten toch bekennen dat het vernuftig in elkaar zat, en algaau vloog de eerste champagnekurk door het met net iets te veel zuurstof gevulde zwerk.

Die avond lag Edmond echter onrustig te woelen in zijn van zijden lakens voorziene bed. Het zat hem helemaal niet lekker, en hij dacht er zo het zijne van. Wat dacht die Flapzerk wel, dat hij zomaar eventjes de auteur van 'Bruggen naar de Toekomst toe' en 'Mijmeringen rond het Witboek van de Soeverein' buiten spel kon zetten? Dat hij met die onderkruiper van een Splytbier hem

Splytbier gehecht had, en dat hijzelf er door zijn telefoontje voor gezorgd had dat Veest er nu NIETS meer van geloofde!!!! Hoe zoudt ge zelf zijn: een omhooggevallen socioloogskome komt u een samenzwering onthullen die dan nog naar de naam 'Coco Wil Nootjes' luistert.

Veest bracht de rest van de week door in Café Den Eeuwigen Kater.

Niets van dat alles was aan Rector Splytbier bekend toen hij de cathedra van de Kerremans Catering and Refreshments Aula betrad. Vol zelfvertrouwen en coke schikte hij zijn papieren, stelde de microfoon op zijn meter zestig af, om dan, met veel geblaas en geschraap met de volgende, onsterfelijke woorden van wal te steken:

"U vertoef hier al een paar dagen - anderen onder u al een paar jaar - aan de Great Happy University, en ik weet uit ervaring dat men u tot vervelens toe om de oren heeft zitten slaan met het unieke karakter van onze universiteit." En dan, roepend, als om het gekraak van zijn gewrichten te overstemmen: "De GHU is uniek! Waar gaan we ons zoal mee bezig houden dit jaar? Dat vertel ik u na de reclame!!!!"

Splytbier en zijn catheder werden in een soepele zwaai weggerold, een paar hefbomen deden de rest, en in een oogwenk was het podium verlaten, maar dat was dan buiten de sluwe Leuterweelde gerekend, die een plannetje had uitgedroefd. Die avond nam Leuterweelde de telefoon ter hand en vormde het nummer van Jurgen Veest, de Presiding Puppet of the Student Council of the Great Happy University. Na een paar seconden nam Jurgen op.

"Luistert goed, Veest, ik heb niet veel tijd, herinner me u wat er vanmiddag gezegd is? Awel, het is allemaal waar, in tegestelling tot wat ge geneigd zoudt zijn te denken. Splytbier en Flapzerk hebben een valstrik gespannen die 'Coco Wil Nootjes' heet. Het komt erop neer dat ze, door onze aanwezigheid op de Council, ervoor wou-

den zorgen dat ge er niks van zoudt geloven, om dan op de openingszitting van volgende dinsdag, u voor een voldongen feit te kunnen stellen. Welnu, het is WEL waar, ge moet dus actie ondernemen, begrepen?"

En nog voor Jurgen iets kon zeggen, had Edmond de verbinding al verbroken. Zo, daar, de heren kunnen naar hun plannetje fluiten, lacht hij, en nog geen vijf minuten later lag hij in de armen van Morpheus.

Oh, what a tangl'd web we weave when we conquer and deceive!

Wat dreef de wispelturige Godten toen zij Edmond deze sluwe meesterzet in het oor bliezen? Was het iets ongrijpbaar voor 's mensen geest, of was het dat vele spel, sinds eeuwen door hen met ons gespeeld?

Eender hoe, maar Edmonds inval had het averechte effect: hij wist immers niet dat Jurgen Veest - waarom o muze? - die middag WEL geloof aan de woorden van Flapzerk en

Melc Stappans.

Editoriaal

Het academiejaar loopt op zijn laatste benen. De zon schijnt, de vakantie lonkt en behalve de examens is er niets dat ons goede humeur stuk kan krijgen. Kortom, dit is het ideale ogenblik om ons eens te bezinnen over het voorbije jaar en om een blik op de toekomst te werpen.

In oktober maakte De Moecial een veelbelovende start onder impuls van een paar nieuwe mensen die de restanten van de vorige redactie kwamen vervolgen. Deze enthousiaste ploeg slaagde erin om een aantal boeiende en interessante Moeials uit te geven. Na nieuwjaar werd de aandacht van sommige redactieleden volledig opgeëist door de aanwezigheid van de *mensen zonder papieren*. Alhoewel vrijwel iedereen volledig uitgeput was na het vertrek van deze mensen, waardoor de werking van deze krant ernstig belemmerd werd, hebben de meeste redactieleden er toch aangename herinneringen aan overgehouden. Niet alleen de vriendschappen die toen ontstaan zijn en het vele gekeuvel dat daaruit voortvloeide deden ons een enorm plezier, veel belangrijker is dat er eindelijk weer een beweging is aan onze universiteit die in staat is om studenten te mobiliseren rond een bepaald thema.

In het verleden kwamen er studenten massaal op straat om hun ongenoegen te uiten over de toenmalige gang van zaken in de politiek, de onderwijswereld, de maatschappij en talloze andere onderwerpen. De laatste jaren was deze strijdvlaagheid verdwenen, het leek wel alsof de studentenbeweging ingeslapen was. Doch de algemene verontwaardiging die door het land ging na de dood van Semira Adamu zorgde voor een kentering. Overal in België werden in kerken mensen opgevangen als een symbolische daad van verzet. Ook aan onze universiteit besloten een aantal studenten de handen in elkaar te slaan en hun steentje bij te dragen om het lot van deze mensen te verlichten. Een deel van de studenten die deel uitmaakten van het 'Collectief: Vluchten kan niet meer?' heeft zich ondertussen aangesloten bij enkele van de politiek actieve kringen aan de VUB. Dit kunnen we enkel toejuichen, en dit bewijst maar weer eens te meer dat sociaal-politieke bewegingen groeien door de actie en in de actie.

Een ander deel van deze mensen heeft het voornemen om Studiekring Vrij Onderzoek in handen te nemen om andere activiteiten te organiseren. Laten we hopen dat ze daarin slagen en VO zodoende een nieuw elan bezorgen. De laatste jaren was de studiekeuring een sluimerend bestaan aan het leiden. De typische studentenonderwerpen zoals de democratisering van het onderwijs, drugs, ethiek... waren naar de achtergrond verschoven ten voordele van de bestrijding van extreem rechts. Een nobel doel weliswaar maar daarmee verloochende men de eigenheid van VO dat ook een broedkamer voor nieuwe ideeën zou moeten zijn. In de handen van de juiste mensen kan de studiekeuring de nodige impulsen geven aan de studenten om zich te engageren op politiek en maatschappelijk vlak. Men beschikt dan immers over een lokaal met telefoon en computer en over een budget dat men kan gebruiken om onafhankelijk te werken. Tegenwoordig wordt Studiekring Vrij Onderzoek bezet gehouden door een paar mensen die eigenlijk geen uitstaans meer hebben met de VUB maar de studiekeuring gebruiken om hun persoonlijke doelstellingen, in casu de *strijd* tegen extreem rechts, te verwezenlijken. Op zich natuurlijk geen probleem, maar de vraag is of deze mensen nog enige voeling hebben met het studentenleven aan de VUB. Trefend is dat ze hun open brief aan de VUB-gemeenschap die ze dit jaar nog in De Moecial publiceerden richtten aan het *Academisch Personeel* van deze instelling, kwestie van de doelgroep af te bakenen. Nu hebben deze mensen ons verzekerd dat ze bereid zijn om een stapje opzij te zetten zodanig dat het jonge geweld zijn ideeën kan spuien en ten uitvoer brengen. Met een beetje geluk is er volgend jaar weer een springlevende en overactieve studiekeuring aan onze universiteit.

Wouter

vervolg van pagina 1

nomische) drempel voor studenten steeds zo laag mogelijk houden. Gezien dit basisprincipe niet langer houdbaar blijkt, zit de VUB met grote vragen over haar sociale politiek. Denkwerk hieraangaande resulteerde in een meerjarenpun. Woorden als 'herorientatie', 'herbestemming' of 'optimalisering' komen veelvuldig voor. Deze herformulering van de principes werpen een licht op de koerswijziging die het sociaal beleid van de VUB ondergaat.

Het doel van de privatiseringspolitiek wordt na deze ontwikkelingen duidelijk. De sectoren die financieel beheer vragen van de universiteit, zoals de SSS, worden op termijn afgesplitst van haar begroting. Op lange termijn laat dit meer ruimte om subsidieverlagingen door te voeren, op korte termijn komt er geld vrij om te investeren op andere vlakken. Investeringsin de dienstensector, zoals het Convivium en de opwaardering van het KK, blijken verlieslatend en worden als mislukt afgeschreven.

De werkingstoelage van de VUB is de belangrijkste bron van inkomsten en wordt voor 80% opgeslorpt door personeelskosten. Dat laat weinig ruimte voor initiatieven op academisch en politiek vlak. De VUB staat door de huidige situatie op de onderwijsmarkt in een moeilijke positie: zij wordt beoordeeld aan de hand van Europese criteria en moet zich daarbij concurrentieel opstellen, wil zij blijven bestaan. Dat vergt allereerst enorme investeringen. De overheids-subsidies zijn absoluut ontoereikend om dit waar te maken. Er moet daarom strategisch gedacht worden. Waar kunnen extra inkomsten geeneroerd worden? Op academisch vlak vereist dat een topniveau in onderzoek. Octrooien en patenten bijvoorbeeld zijn zeer rendabel. Dit kan alleen als de infrastructuur en logistiek voortdurend ge-updated worden, wat eveneens ook enorme investeringen vereist.

Hoe concurrentieel is de VUB? Op de Belgische onderwijsmarkt staat de VUB naast de Rijksuniversiteit Gent, de Katholieke Universiteit Leuven (hierna KUL) en de kleinere Universiteit van Antwerpen. De KUL is veruit de gezaghebbende, en dat is grotendeels te verklaren door haar nauwe verbinde met de katholieke zuiel, die wel gestimuleerd werd om concurrentieel te blijven en dat ook is. Dat is natuurlijk een doorn in het oog van de vrijzinnige zuiel. De VUB moet dus optornen tegen de KUL om grootschaliger werkingstoelagen, verbonden aan Europese criteria, te verkrijgen. Dit leidt langzaam maar zeker tot een commercialisering van onderwijs en onderzoek en heeft repercussies op het dagelijks bestuur van de universiteit. Naast het feit dat de VUB de dwang om concurrentieel te blijven in vraag zou kunnen stellen, zien we dat een versteviging van haar machtspositie een noodzaak is.

De rol van de VUB in Brussel

De VUB is bijzonder veel met Brussel bezig. Als Vlaamse instelling in het steeds meer naar verfransing neigende Brussel wordt haar machtspositie voortdurend bedreigd. In 'Brussel deze week' van 5 mei 99 lezen we dat de VUB slachtoffer is van de staatshervorming, omdat zij geen beroep kunnen doen op de financiële

steun van Brussels Gewest, waaronder de VUB nu ressorteert, beschikt over beduidend minder middelen. De VUB eist een aparte behandeling tijdens de op til staande wijziging van de financiering van de Vlaamse universiteiten.

Kan een instelling als de VUB een rol spelen in Brussel? Rector en Barones Witte: 'Niet alleen kan spelen, maar speelt.' Niettemin wordt Brussel altijd puur als studieobject benaderd. Dat wordt benadrukt in het Centrum voor de Interdisciplinaire Studie van Brussel, dat afgelopen jaar een grootschalig colloquium organiseerde. Els Witte publiceerde reeds enkele opiniestukken in De Morgen en is directeur van het centrum. Het doel is de complexiteit van de Brusselse realiteit in kaart te brengen en te onderzoeken welke scenario's haalbaar zijn om de bestuurbaarheid van Brussel te garanderen met de verhoudingen der taalgemeenschappen die er leven in het achterhoofd. 'Standpunten innemen is de taak van de politiek', aldus Witte.

Dit academiejaar werd ook het belang van het Universitair Ziekenhuis Jette benadrukt. 'Het AZ-VUB speelt een belangrijke rol in de Brusselse regio. Als unicommunautair ziekenhuis wordt de Nederlandstalige patiënt in zijn eigen taal geholpen.' 'Brusend Brussel' is de titel die de Artsenkrant de VUB meegaf in de bespreking van het Visitatierapport. Het UZ-VUB hing van 1977 tot 1980 af van federale structuren. Na 1980 heeft de Vlaamse Gemeenschap de voogdij overgenomen. Zij vallen dus niet onder de bevoegdheid van de Brusselse beleidsinstanties.

Band met de Brusselse problematiek Het centrum van Brussel loopt leeg en verarmt, hoewel er positieve initiatieven genomen worden die een opwaardering van de vijfhoek voorstaan. De Vlaamse Gemeenschap poogt er zich op verschillende manieren te profileren. Een prestigieus parlement op de rand van de vijfhoek, een zwaar gesubsidieerde Koninklijke Vlaamse Schouwburg en de Beurschouwburg zijn de enige instellingen die zich nog proberen te profileren als zijnde Vlaams, maar de realiteit is bij uitstek tweetalig, meertalig. Voor de VUB liggen hier kansen open. Hoe zou de VUB kun-

trum gedomineerd door katholieke scholen en Franstaligen? Hier werd al veel over nagedacht. Het 'Quartier Latin'-project dat al enkele jaren op poten staat, resulteerde in een vzw 'Quartier Latin-Student in Brussel', een samenwerkingsproject tussen de verschillende Vlaamse hogescholen in het Brussels. In het centrum van Brussel, binnen de vijfhoek, zou een aanzienlijk aantal panden opgekocht worden en gerenoveerd tot studeer-verblijven. Het project is op zich een mooi en constructief initiatief. De vierde doelstelling in de statuten luidt: 'de Vlaamse aanwezigheid in Brussel te ondersteunen en te versterken.' 'Zij kan in die zin ook economische activiteiten ontwikkelen, enkel voor zover de opbrengst hiervan besteed wordt aan de doelstellingen waarvoor zij opgericht werd.' De keuze is finaal gemaakt voor het oprichten van een coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid en met als partners de vzw, die de meerderheid in de Raad van Bestuur behoudt, het Gemeentekrediet en de makelaar Lombaert, Prom. & Eng.

Dit alles betekent dat de VUB bereid is te investeren in Brussel en dat ook doet. De VUB verriegt haar investeringsgronden naar de versteviging van haar positie. Een minischoolstrijd in het stadscentrum kan aanvangen. Lonen deze investeringen en de daaraan verbonden sociale concessies de moeite? Gaat dat niet ten koste van enkele bijzondere kwaliteiten van het vertoeven aan deze universiteit? Zijn er op de VUB-campus geen andere investeringsprioriteiten? Wijkt de VUB, door deze lijn aan te houden, niet af van haar basisstreven, namelijk de democratisering van het onderwijs?

Dit verhaal lijkt ondertussen mischien te ver afgedreven van het vertrekpunt, namelijk de privatisering van het KK. De boodschap is dat de VUB bij het maken van deze inzake investeringen een welbepaalde politiek voert die niet direct voelbaar is. Is, in dit kader, deze investering, deze concessie, een stap in de goede richting? Misschien wel, misschien ook niet. Maar belaa, gedane zaken maken geen keer.

Moniek

Het Examenreglement: VUB's hoop in bange dagen

Hoofdstuk I : Definities.

Artikel 1

Voor de toepassing van dit reglement betekenen de uitdrukkingen :

Opleidingsonderdeel : Een deel van een voltijds of deeltijds jaarprogramma waarvoor één examen-cijfer kan worden toegekend.

Studiejaar : een structuuronderdeel van een opleiding omvattend een samenhangend geheel van ten minste 1500 en ten hoogste 1800 uren onderwijs- of andere studieactiviteiten.

Voltijds jaarprogramma : Een deel van een opleidingsprogramma, dat het programma van één studiejaar uitmaakt.

Deeltijds jaarprogramma : Een helft van een voltijds jaarprogramma.

Examen : Middel om de student op de meest objectieve manier individueel te evalueren over de mate waarin hij beschikt over de kennis, het inzicht, de vaardigheden en de attitudes nodig om de wetenschap in de toekomst zelfstandig te beoefenen, of de wetenschappelijke kennis toe te passen inzake de door de titularis of diens plaatsvervanger aangeduide examenstof.

Tentamen : Een evaluatie over een deel van de stof van een opleidingsonderdeel.

Vrijstelling : De ontheffing van een opleidingsonderdeel uit een opleidingsprogramma, op grond van eerder met goed gevolg afgelegde examens. Dit opleidingsonderdeel komt niet meer voor op de deliberatiebladen.

Overdracht : De overdracht van een examencijfer naar een latere examenperiode van hetzelfde academiejaar of naar het eerstvolgend academiejaar, waarvoor een inschrijving wordt genomen. Deze cijfers worden op de deliberatiebladen vermeld.

Individueel aangepast voltijds/deeltijds jaarprogramma : Een voltijds/deeltijds jaarprogramma verminderd met de opleidingsonderdelen waarvoor ofwel vrijstelling werd verleend ofwel overdracht van examencijfers werd toegestaan en dat werd uitgebreid met opleidingsonderdelen uit het volgende voltijds/deeltijds jaarprogramma.

Hoofdstuk II : Examencommissie.

Artikel 2

1 De examencommissie bestaat uit alle leden van het zelfstandig academisch personeel en doctor-assistenten die in het betrokken studiejaar opleidingsonderdelen hebben gedoceerd of belast zijn met het afnemen van examens over de opleidingsonderdelen die het studiejaar uitmaken en in voorkomend geval de promotoren van de eindverhandeling.

2 Stemgerechtigde leden zijn alle leden van het zelfstandig academisch personeel en doctor-assistenten belast met het afnemen van de examens over de opleidingsonderdelen die het voltijds of deeltijds jaarprogramma van de student uitmaken en in voorkomend geval de promotor van de eindverhandeling.

Artikel 3

De examencommissie kiest vóór het begin van het academiejaar een Voorzitter en een Secretaris alsook een plaatsvervanger voor beide functies. Hun namen worden door de Decaan aan de Rector en de Ombudsman medegedeeld.

De naam van de Voorzitter van de examencommissie wordt gedurende het ganse academiejaar ad valvas bekend gemaakt.

Artikel 4

1 Wordt een opleidingsonderdeel door meerdere leden van het zelfstandig academisch personeel of doctor-assistenten gedoceerd (verscheidene titularissen, titularis en plaatsvervanger, verscheidene plaatsvervangers) dan beslist de examencommissie vóór het begin van het academiejaar wie als stemgerechtigd lid in de examencommissie zal zetelen. De andere leden kunnen deelnemen aan de werking, zonder stemrecht te krijgen.

2 Afwijkingen worden uitdrukkelijk vastgesteld door de examencommissie bij het begin van de vergadering. Een plaatsvervanger, die de opleidingsonderdelen heeft gedoceerd en examens heeft afgenomen, maakt van rechtswege deel uit van de examencommissie en vervangt de titularis.

Artikel 5

Aan de werking van een examencommissie kan worden deelgenomen zonder stemrecht door :

- de Rector of zijn afgevaardigde in de Onderwijsraad die alle vergaderingen van alle examencommissies mag bijwonen.
- In de gevallen bepaald in artikel 2, §2 heeft hij stemrecht;
- de Decaan die alle vergaderingen van de examencommissies van zijn faculteit mag bijwonen en kan voorzitten. In de gevallen bepaald in artikel 2, §2 heeft hij stemrecht;
- de leden van het academisch personeel, belast met oefeningen of andere werkzaamheden in verband met het betrokken studiejaar;
- de commissarissen, belast met het beoordelen van de eindverhandelingen;
- de Ombudsman;
- de Administratief Secretaris van de faculteit of een door de Decaan aangeduid lid van het administratief personeel dat de deliberatie voorbereidt.

Hoofdstuk III : Examenregeling.

Artikel 6

1 Per academiejaar zijn er twee examenzittingen. De eerste zitting begint niet vóór 1 januari en eindigt ten laatste in de loop van de maand juli. De tweede zitting, die tenminste drie weken duurt, eindigt vóór de opening van het daaropvolgend academiejaar. De juiste sluitingsdata worden jaarlijks vóór het begin van het academiejaar en uiterlijk op 1 februari bepaald door de Raad van bestuur.

2 Elke faculteit bepaalt jaarlijks, bij beslissing van haar raad, de openings- en sluitingsdata van de examenzittingen in de faculteit. De data worden vastgelegd in de examenregeling vóór het begin van het academiejaar.

3 De openings- en sluitingsdata worden ad valvas bekend gemaakt en schriftelijk door de Decaan aan de Rector en de Ombudsman medegedeeld.

4 De proclamatie van de eerste zitting vindt ten vroegste plaats op 1 juni van het lopend academiejaar.

Artikel 7

1 Elke faculteit kan per studiejaar tentamina organiseren in de eerste week na de wintervakantie en in de eerste week na de lentevakantie.

2 De periode van de tentamina wordt vastgelegd in de examenregeling vóór het begin van het academiejaar. De data waarop de tentamina worden afgenomen, worden tenminste één maand voor het begin van de tentamina ad valvas bekend gemaakt. Tenminste de dagen waarop tentamina plaatshebben, worden alle andere onderwijsactiviteiten in het betrokken studiejaar geschorst.

3 De opleidingsonderdelen of gedeelten van opleidingsonderdelen, waarop de tentamina betrekking hebben, worden in elke faculteit bepaald volgens de regels door haar raad vastgesteld.

4 De faculteitsraden beslissen, vóór het begin van het academiejaar, op voorstel van de titularis, onder welke voorwaarden de tentamina aanleiding kunnen geven tot een gedeeltelijke vrijstelling voor elke student en hoe ze worden verrekend in de eindresultaten van de gewone examenperiode. In geen geval mag de student zich in de loop van éénzelfde academiejaar meer dan tweemaal voor dezelfde examens of examengedeelten aanbieden.

Artikel 8

1 Elke faculteit kan gedurende de eerste week na de wintervakantie en gedurende de eerste week na de lentevakantie examens organiseren voor opleidingsonderdelen die volledig afgehandeld zijn. Gedurende de we(ek)(en) waarin de examens worden afgenomen, worden alle onderwijsactiviteiten in de betrokken studiejaar geschorst.

2 De opleidingsonderdelen waarover in uitvoering van §1 van dit artikel een examen wordt ingericht, worden in overleg met de betrokken examinatoren en studenten bepaald en bekrachtigd door de faculteitsraad. De beslissing van de faculteitsraad met betrekking tot de openings- en sluitingsdatum van de examenperiode wordt tenminste één maand vóór de aanvang ervan ad valvas aangekondigd en aan de Rector en de Ombudsman schriftelijk medegedeeld. Deze examenperiode wordt bekendgemaakt in de examenregeling vóór het begin van het academiejaar.

Artikel 9

1 De tentamens en de examens kunnen niet op zondagen, officiële of academische feest- en verlofdagen plaatsvinden.

2 Buiten de in de artikelen 6 tot en met 8 vermelde examenperiodes of tentamenperiodes mag geen enkel examen of tentamen worden afgenomen.

3 Afwijkingen zijn mogelijk voor studenten ingeschreven in de voortgezette academische opleidingen en voor studenten behorend tot een bijzondere doelgroep, zoals bepaald door de Raad van Bestuur. De beslissing tot afwijking wordt genomen door de bevoegde facultaire instanties. In voorkomend geval dienen de onderwijsactiviteiten niet te worden geschorst.

Artikel 10

1 Na consult van de examencommissie beslist de Faculteitsraad over de toe te passen weging van de verschillende opleidingsonderdelen, over de manier waarop deze gebeurt, evenals de criteria waarop ze steunt.

2 De manier waarop de weging gebeurt, wordt opgenomen in het aanvullend facultair examenreglement en aan de studenten bekendgemaakt vanaf het begin van het academiejaar.

3 Andere vormen van evaluatie, die aanleiding geven tot verrekening in het eindresultaat, moeten worden opgenomen in het aanvullend facultair examen-reglement. Ze mogen geen aanleiding zijn tot een verzwarende van de studielast en gelden voor alle studenten van het betrokken studiejaar.

Artikel 11

1 Voor elk van de mogelijke drie gedeelten van de eerste examenzitting dient het examenrooster

met leiden tot vervroeging van het examen.

5 De uitvoering van dit artikel geschiedt onder de verantwoordelijkheid van de Decaan.

Artikel 12

- 1 De studenten worden slechts toegelaten tot het afleggen van de examens als zij op regelmatige wijze zijn ingeschreven voor het betrokken academiejaar.
- 2 Een regelmatige inschrijving voor de examens is slechts mogelijk indien alle nodige getuigschriften voor een inschrijving op de rol werden voorgelegd en het collegegeld werd vereffend. Voor éénsluitend verklaarde afschriften van diploma's en getuigschriften moeten op het administratief secretariaat van de faculteit vóór 1 mei van betreffend academiejaar ingeleverd worden.
- 3 Een student kan niet geproclameerd worden zolang aan de vorige bepalingen niet is voldaan.

Artikel 13

- 1 Onverminderd de bepalingen van artikel 12, bepalen de faculteiten de voorwaarden volgens welke de studenten toegelaten of geweigerd worden tot de examenperiode. Deze regels moeten vanaf het begin van het academiejaar bekend worden gemaakt aan de studenten. Deze regels worden opgenomen in het aanvullend facultair reglement.
- 2 De studenten die niet worden toegelaten, moeten hiervan bij een met reden omklede beslissing van de Voorzitter van de examencommissie, uiterlijk twee weken vóór het begin van de zitting, of uiterlijk veertien dagen voor het einde van de normale lesperiode schriftelijk op de hoogte worden gesteld. Een afschrift van deze beslissing wordt overgemaakt aan de Rector en de Ombudsman. Binnen drie werkdagen na de ontvangst van de beslissing, kan beroep worden ingediend bij de in artikel 56, §1 bedoelde beroepscommissie.

Artikel 14

De studenten zijn verplicht zich voor de examens in te schrijven op de ad valvas bekendgemaakte dagen en mits het vervullen van de voorgeschreven formaliteiten. In uitzonderlijke gevallen beslist de Decaan of een laattijdige inschrijving nog mogelijk is.

Hoofdstuk IV : Examenverloop.

Artikel 15

1. De student houdt zich strikt aan de vastgestelde uurregeling en plaats van de ondervraging. In geval van overlijden van een familielid tot en met de vierde graad heeft de student het recht zijn examen te verplaatsen, op voorwaarde dat hij hiertoe de nodige bewijzen levert. Elk ander geval van overmacht en de staving van de overmacht moet binnen de drie werkdagen na het ophouden van de overmacht aan het secretariaat van de faculteit worden gemeld. In overleg met de student en de examinator wordt onder de verantwoordelijkheid van de Decaan een nieuwe examenregeling opgesteld.

minstens één maand vooraf ad valvas en persoonlijk bij geschrift bekend gemaakt. Voor wat de tweede examenperiode betreft worden de termijnen gereduceerd tot tenminste twee weken.

2 Bij de samenstelling van het examenrooster zal rekening worden gehouden met een spreiding van de inspanningen van de student, indien mogelijk slechts één opleidingsonderdeel per dag.

3 Behoudens voor de studenten van de academische lerarenopleiding worden de uurregeling en de orde waarin de examinandi zich voor het examen moeten aanmelden, na overleg met de betrokken studenten-vertegenwoordigers, opgesteld door de Administratieve Secretaris van de faculteit of door een door de Decaan aangeduid lid van het administratief personeel. De Ombudsman wordt op zijn verzoek of na klacht betrokken bij het opstellen van het definitieve examenrooster.

4 Elke wijziging veroorzaakt door de instelling, na de bekendmaking van het examenrooster, wordt onmiddellijk en bij aangekend schrijven aan de betrokken studenten bekend gemaakt op een adres, dat hij daartoe vooraf heeft opgegeven. Deze wijziging mag

2. De examinator houdt zich strikt aan de vastgestelde uurregeling en plaats van de ondervraging. In geval van afwezigheid van de examinator en bij gebrek aan berichtgeving van deze laatste vervalt de examenregeling na een wachttijd van 1 uur t.o.v. de voorziene schikking. De student verwittigt zo vlug als mogelijk de Decaan, die onverminderd het bepaalde in artikel 11 §4, in overleg en met instemming van de student een nieuwe examenregeling opmaakt.

Artikel 16

- 1 Het examen wordt afgenomen door de titularis van het opleidingsonderdeel of door degene die als plaatsvervanger het opleidingsonderdeel dat jaar heeft gedoceerd.
- 2 In geval van overmacht of wettige reden van verhindering kan de examinator een gemotiveerd verzoek richten tot de Decaan om ontheffing van het geheel of een deel van zijn examenopdracht. De Decaan stelt, in overleg met de Voorzitter van de examencommissie, een plaatsvervangend examinator, lid van het zelfstandig academisch personeel of een doctor-assistent, voor aan de Rector.
- 3 In geval van bloed- of aanverwantschap tot de vierde graad tussen een student en een examinator wijst de Decaan in overleg met de Voorzitter van de examencommissie een plaatsvervangend examinator aan. De examinator vraagt in dit geval vóór het begin van de zittingen, deze plaatsvervangende aan bij de Decaan.
- 4 Op gemotiveerd verzoek kan elke examinandus, ten laatste veertien dagen vóór het door hem af te leggen examen, de Voorzitter van de examencommissie schriftelijk de aanwezigheid van één of twee ZAP-leden vragen.

Artikel 17

- 1 Alle tentamens en examens zijn openbaar en toegankelijk voor het publiek. Ze worden afgenomen door de verantwoordelijke titularis in een lokaal van de universiteit. In uitzonderlijke omstandigheden en met akkoord van de Decaan kan van de plaats van het examen worden afgeweken.
- 2 De openbaarheid van het schriftelijk tentamen/examen wordt verzekerd door de belanghebbende inzage in de kopij te verlenen. Deze kopijen liggen gedurende een termijn van drie werkdagen na de proclamatie ter inzage bij de examinator of op een behoorlijk bekendgemaakte plaats. De examinator bewaart gedurende één jaar de schriftelijke kopijen.
- 3 Onverminderd het bepaalde in §2 kan een student inzage in het schriftelijk tentamen/examen vragen, na bekendmaking van de resultaten.

Artikel 18

- 1 De examens worden mondeling afgenomen.
- 2 Op voorstel van de examencommissie of titularis of op verzoek van de studenten, kan de bevoegde facultaire instantie voor ten hoogste 1/2 van de opleidingsonderdelen van een voltijds of deeltijds jaarprogramma tot een schriftelijk examen voor het geheel of een deel van de materie beslissen.
- 3 De resultaten van het schriftelijk tentamen/examen worden, behalve wanneer de mondelinge voortzetting verplichtend is, ten laatste tien werkdagen na afname ad valvas bekendgemaakt. Voor de tweede zitting wordt deze termijn tot vijf werkdagen herleid.
- 4 De studenten behouden evenwel het recht op een mondelinge voortzetting van het examen over dezelfde materie. Het schriftelijk en mondeling gedeelte vormen één examen en geven aanleiding tot slechts één examencijfer. Op voorstel van de titularis beslist de bevoegde facultaire instantie over de verrekking van het examencijfer.
- 5 De beslissingen in §2 en §4 worden opgenomen in het aanvullend facultair examenreglement.

Artikel 19

- 1 Uiterlijk drie weken vóór het begin van de examenperiode kan de examinandus om medische redenen aan de Voorzitter van de examencommissie vragen een afwijking van de voorgestelde examenvorm toe te staan over de leerstof van één of meer opleidingsonderdelen. In uitzonderlijke omstandigheden kan van deze termijn en/of soort redenen worden afgeweken.
- 2 De Voorzitter van de examencommissie informeert de Decaan en de titularis(sen) over de afwijking.

Artikel 20

Wanneer een examinandus zich niet meldt voor de examenperiode of zijn deelneming stopzet, deelt hij dat onmiddellijk en schriftelijk mede aan de Administratieve Secretaris van de faculteit, die de Voorzitter en de leden van de examencommissie op de hoogte stelt. Bij stopzetting om medische redenen, dient een medisch attest te worden bijgevoegd.

Artikel 21

- 1 Vastgestelde onregelmatigheden door de student begaan tijdens het afleggen van de tentamina, examens of andere vormen van evaluatie dienen door het academisch personeelslid onmiddellijk en schriftelijk te worden gemeld aan de Decaan.
- 2 Elke onregelmatigheid door een student begaan tijdens het afleggen van de tentamina, examens, of andere vormen van evaluatie kan aanleiding geven tot een sanctie. Deze sanctie kan gaan tot uitsluiting uit alle zittingen van het lopende academiejaar.
- 3 Binnen de drie werkdagen, volgend op het vaststellen van de onregelmatigheden worden alle betrokkenen vooraf gehoord door de Decaan. De Decaan beslist over de onregelmatigheid en over de te treffen sanctie. De Decaan deelt de beslissing met ontvangstbewijs onmiddellijk mee aan de student. Hij deelt ook de beslissing mee aan de Voorzitter van de examencommissie.
- 4 Binnen twee werkdagen na ontvangst van de beslissing kan de student een beroep indienen bij de Voorzitter van de examencommissie. Binnen vier werkdagen na ontvangst van het beroep, roept de Voorzitter de examencommissie bijeen, die beslist bij beroep.
- 5 In geval van beroep wordt de beslissing van de Decaan, bepaald in §3 van dit artikel, opgeschort tot op het ogenblik dat de examencommissie bij beroep beslist over de vastgestelde onregelmatigheid.
- 6 De beslissingen worden megedeeld door de Decaan aan de Rector en de Ombudsman.
- 7 De student mag zich steeds laten bijstaan tijdens deze procedure.

Hoofdstuk V : De eindverhandeling.

Artikel 22

1 In een opleiding waar volgens de betrokken onderwijsregeling een eindverhandeling verplicht is worden de studenten verzocht schriftelijk en uiterlijk vóór het einde van de zesde collegeweek van hun laatste studiejaar de volgende gegevens aan de Decaan mede te delen :

- 1 het onderwerp van de eindverhandeling.
- 2 de handtekening van de promotor, waardoor deze het onderwerp goedkeurt.
- 3 desgevallend de aanduiding van doelstelling en methode.
- 2 Vóór de wintervakantie wordt de lijst van de eindverhandelingen ter goedkeuring aan de Faculteitsraad voorgelegd met vermelding van het onderwerp en de promotor. Uiterlijk vóór 1 mei worden minstens twee commissarissen door de Faculteitsraad aangeduid.
- 3 De promotor is een lid van het zelfstandig academisch personeel. De commissarissen zijn leden van het academisch personeel. Personen, extern aan de instelling, kunnen deel uitmaken van de commissie vanwege hun deskundigheid.

Artikel 23

1 Wijzigingen van onderwerp, verandering van promotor door de student of verzaking door de promotor van het promotorschap worden schriftelijk aan de Decaan gemeld. Dit wordt telkens met redenen omkleed.

2 Overeenkomstig het bepaalde in artikel 22, behoudens desgevallend de termijnen, wordt een nieuw onderwerp of een andere promotor aangeduid.

Artikel 24

De promotor verplicht zich ertoe om de student regelmatig te begeleiden en de student verplicht zich er toe om de promotor regelmatig in te lichten over de vorderingen van zijn onderzoek. Bij niet naleving kan de student of de promotor dit schriftelijk aan de Decaan mededelen. De Decaan neemt een beslissing die kan leiden tot verandering van promotor of verzaking van het promotorschap en deelt dit mee aan de Faculteitsraad.

Artikel 26

Samen met de verhandeling wordt een samenvatting, in publiceerbare vorm afgegeven, alsook een beknopte tekst voor opnemings in de gangbare lijsten van verhandelingen in de Belgische vaktijdschriften (auteur, titel, universiteit, promotor, jaar, aanduiding van het onderwerp in vijf a tien regels).

Artikel 27

1 Onverminderd met het bepaalde in §2, bespreken en beoordelen de promotor en de commissarissen (in waardecijfers) de eindverhandeling.

2 Indien in verband met de eindverhandeling geen openbare mondelinge verdediging voor alle studenten voorzien is, krijgt de student op zijn verzoek inzage van het gemotiveerd verslag en de waardecijfers van de promotor en de commissarissen. Op die basis kan de student zich beraden

om al of niet over te gaan tot een mondelinge openbare bespreking van zijn eindverhandeling met de promotor en de commissarissen. De behaalde punten worden medegedeeld aan de student.

3 Indien uit het gemotiveerd verslag blijkt dat er twijfel bestaat over de persoonlijke inbreng van de student, kunnen de promotor en/of de commissarissen aan de betrokken student een mondelinge openbare bespreking opleggen.

4 Indien wel een openbare mondelinge verdediging voor alle studenten voorzien is, worden desgevallend de waardecijfers en de verslagen aan de student medegedeeld.

Artikel 28

1 De examencommissie beraadslaagt apart over de eindverhandeling. Uit de notulen van de beraadslaging van de examencommissie moet duidelijk blijken dat over het geheel van de opleidingsonderdelen en over de eindverhandeling afzonderlijk werd beraadslaagd.

2 De verslagen van de promotor en de commissarissen zijn in voorkomend geval drie dagen op voorhand ter beschikking voor de leden van de examencommissie en zij moeten tijdens de vergadering kunnen worden geconsulteerd.

Artikel 29

Klachten in verband met onregelmatigheden worden onmiddellijk en schriftelijk gemeld aan de Decaan en worden behandeld overeenkomstig artikel 21 van dit examenreglement.

Hoofdstuk VI : Deliberatie.

Artikel 30

De Secretaris van de examencommissie acteert nauwkeurig in de notulen de verrichtingen van de examencommissie tijdens de deliberatie. De notulen, ondertekend door de Voorzitter en de Secretaris van de examencommissie worden zo vlug mogelijk door de Decaan na elke zitting aan de Rector overgemaakt.

Artikel 31

De examencijfers worden onmiddellijk na het beëindigen van de examenreeks en uiterlijk drie werkdagen vóór de beraadslaging, meegedeeld aan de Administratief Secretaris van de faculteit of een door de Decaan aangeduid lid van het administratief personeel dat de deliberatie voorbereidt.

Artikel 32

De aanwezigheid op de deliberatie en het ondertekenen van het examenblad is verplicht voor alle stemgerechtigde leden van de examencommissie. Wettige verhindering moet vooraf aan de Voorzitter van de examencommissie of aan de Decaan worden meegedeeld.

Artikel 33

1 De examencommissie kan slechts geldig beraadslagen wanneer tenminste 2/3 van de stemgerechtigde en in hooforde aan de faculteit verbonden leden, die de verplichte opleidingsonderdelen van het voltijds of deeltijds jaarprogramma doceren, aanwezig zijn. Is de examencommissie niet in voldoende aantal, dan stelt de Voorzitter van de examencommissie de Decaan op de hoogte. De Decaan roept binnen de twee werkdagen de leden op voor een tweede deliberatie, waarbij geldig wordt beslist, ongeacht het aantal aanwezige stemgerechtigde leden.

2 Voor de toepassing van dit artikel worden de wettige afwezigheden meegerekend voor het aanwezigheidsquorum.

Artikel 34

De examencommissie fungeert als college.

Stemgerechtigd zijn de leden van de examencommissie die de betreffende student ondervraagd hebben, hierbij rekening houdend met de bepalingen van de artikelen 2 en 5. Elk lid beschikt over slechts één stem, ongeacht het aantal opleidingsonderdelen waarover hij heeft ondervraagd. Elk stemgerechtigd lid van de examencommissie is gerechtigd een geheime stemming te vragen.

Artikel 35

1 De examencommissie beslist soeverein bij gewone meerderheid van stemmen onder de aanwezige, stemgerechtigde leden over het slagen al dan niet met graad, het afwijzen of het gelijk stellen met afgewezenen, het uitstellen om wettige redenen en het toekennen van bijkomende overdrachten.

2 Een examinandus die alle examenvakken van het voltijds of deeltijds jaarprogramma, waarvoor hij ingeschreven is, heeft afgelegd en een gemiddeld examencijfer beneden 11 op 20 behaalt, is niet geslaagd.

3 Elke faculteit kan in haar facultair reglement aanvullende criteria opnemen inzake de te nemen beslissingen van §1 van dit artikel.

4 Een beslissing over een bepaalde student in afwijking van de algemene regels, zoals bepaald in §2 en §3 van dit artikel, moet met redenen worden omkleed.

5 Bij staking van stemmen valt de beslissing in het voordeel van de student.

Artikel 36

De leden van de examencommissie en alle personen die ambtshalve bij de deliberatie aanwezig zijn, zijn tot discretie verplicht.

Artikel 37

Jaarlijks na afloop van de tweede zitting zal de Decaan de lijst van de onwettige afwezigheden of tekortkomingen i.v.m. de artikelen 15-§2, 31, 32, 33, 43-§3 en 55 opmaken en voorzorgen van commentaar aan de Rector overmaken.

Hoofdstuk VII : Bekendmaken van de resultaten.

Artikel 38

Na de deliberatie proclameert de Voorzitter van de examencommissie, de Decaan of een door hen aangeduid lid van de examencommissie in het openbaar de beslissing van de examencommissie.

Artikel 39

Binnen de vijf werkdagen na de proclamatie kan elke student een individueel puntenblad, met vermelding van het examencijfer per opleidingsonderdeel zoals besproken werd door de examencommissie, tijdens de openingsuren van het administratief secretariaat van de faculteit bekomen.

Artikel 40

Klachten in verband met beslissingen van de examencommissie die berusten op materiële vergissingen bij het verwerken van de examencijfers kunnen neergelegd worden door de leden van de examencommissie, de Ombudsman en de betrokken student bij de Decaan, die de nodige schikkingen treft.

Hoofdstuk VIII : Overdracht van punten en vrijstellingen.

Afdeling I : Algemeen

Artikel 41

Aan een voltijds/deeltijdse student wordt overdracht van examencijfers toegestaan naar de tweede zitting van éénzelfde academiejaar voor de opleidingsonderdelen van het jaarprogramma waarover de student examens heeft afgelegd en waarvoor een examencijfer wordt behaald van 12 of méér.

Artikel 42

1 Aan een voltijds/deeltijdse student wordt overdracht van examencijfers toegestaan naar het eerstvolgend academiejaar waarvoor een inschrijving wordt genomen aan dezelfde instelling, voor dezelfde opleiding en voor het voltijds of het deeltijds jaarprogramma waarin het betrokken opleidingsonderdeel is opgenomen, op voorwaarde dat de betrokken student :

- 1 ingeschreven is voor een voltijds/deeltijds jaarprogramma of een individueel aangepast voltijds/deeltijds jaarprogramma waarin het betrokken opleidingsonderdeel is genomen;
- 2 examens heeft afgelegd over alle opleidingsonderdelen van het onder 1° vermelde jaarprogramma; (de eindverhandeling buiten beschouwing gelaten).
- 3 voor betrokken opleidingsonderdeel een examencijfer heeft behaald van 12 of meer;
- 4 minstens de helft van de punten behaald heeft op het rekenkundig of gewogen totaal van het onder 1° vermelde jaarprogramma; (de eindverhandeling buiten beschouwing gelaten).

In afwijking van de voorwaarden vermeld onder §1, punt 2, 3 en 4 kan de examencommissie overdracht van examencijfers toestaan aan een student die een met goed gevolg afgelegde examenreeks voortijdig heeft moeten afbreken, wegens overmacht vastgesteld door de examencommissie.

2 De examencommissie kan aan een student, die overdracht van examencijfers aan een andere Belgische universiteit bekomen heeft, deze overdracht toekennen indien tevens voldaan wordt aan het bepaalde in §1.

3 De examencommissie kan overdracht van examencijfers, bekomen in een academische opleiding, toekennen aan de examinandus, die overkomt van een andere academische opleiding.

4. Indien de student gedurende één of meer academiejaren geen inschrijving heeft genomen, kan de examencommissie beslissen, in afwijking van de paragrafen 1 tot 3, om de overdracht van de examencijfers te weigeren indien er zich ondertussen grondige wijzigingen in het opleidingsprogramma of in de stand van de wetenschap hebben voorgedaan. De beslissing van de examencommissie is met redenen omkleed.

Artikel 43

1 De student mag afzien van de overdracht van één of meer examencijfers. Aan een student aan wie het voordeel van overdracht van één of meer examencijfers wordt toegekend, kan in de tweede examen zitting een graad worden verleend. Overdracht van examencijfers is slechts mogelijk voor opleidingsonderdelen die overeenstemmen met afzonderlijke quoteringen op de deliberatiebladen.

2 De student mag afzien van de overdracht vóór 15 augustus voor de tweede zitting en vóór 1 december voor de eerste zitting.

3 Individuele regelingen van overdracht vanwege de examinator zijn niet toegelaten. De Decaan maakt de hem bekende gevallen, waarbij individuele overdrachten werden toegekend, aan de Rector bekend.

Artikel 44

1 Op voorstel van de titularis kan de examencommissie overdrachten verlenen voor onderwijsactiviteiten zoals werkcolleges, het redigeren van scripties en het maken van werkstukken en proefontwerpen, het uitvoeren van onderzoeksopdrachten, het opstellen van seminarierwerken, het uitvoeren van praktische oefeningen in laboratoria, het deelnemen aan veldwerk en excursies en

het doorlopen van stages, voor het daaropvolgend academiejaar, waarvoor de student zich inschrijft. De Voorzitter van de examencommissie deelt dit schriftelijk mee aan de Decaan.

2. Voor de toepassing van de artikelen 41 en 42 wordt de eindverhandeling buiten beschouwing gelaten. Voor de eindverhandeling geldt volgende regeling.

Aan een voltijds/deeltijds student wordt overdracht van examencijfer verleend voor de eindverhandeling naar de tweede zitting van éénzelfde academiejaar of naar het eerstvolgend academiejaar waarvoor een inschrijving wordt genomen aan dezelfde instelling voor dezelfde opleiding en voor het voltijds of het deeltijds jaarprogramma waarin het onderdeel eindverhandeling is opgenomen op voorwaarde dat de betrokken student hiervoor een cijfer heeft behaald van 12 of meer, behoudens indien in het aanvullend facultair examenreglement een bepaling wordt opgenomen die deze overdracht mogelijk maakt vanaf minimum het cijfer 10.

Afdeling II :

Individueel aangepast jaarprogramma

Artikel 45

1 Ieder student wiens voltijds/deeltijds jaarprogramma met tenminste één derde werd verminderd door overdracht van examencijfers en/of door vrijstelling en een individueel aangepast jaarprogramma wenst te bekomen, dient vóór 15 oktober van het academiejaar bij de Decaan een aanvraag in op de hem/haar door het faculteitssecretariaat ter beschikking gesteld formulier.

De Decaan neemt een beslissing vóór 31 oktober en deelt dit de student schriftelijk mee.

2 Een individueel aangepast jaarprogramma bestaat uit de opleidingsonderdelen, waarvoor de student geen overdracht van examencijfers noch vrijstelling geniet, aangevuld met enige opleidingsonderdelen uit het daaropvolgend jaar, zodanig dat de totale studietijd van het individueel aangepast jaarprogramma enerzijds hoger dan of gelijk is aan 1500u/750u en anderzijds niet hoger is dan de totale studietijd van het (basis)studiejaar.

3 Een student die zich voor de derde maal inschrijft voor eenzelfde studiejaar komt niet meer in aanmerking voor een individueel aangepast jaarprogramma. Alle overdrachten voor het betrokken studiejaar blijven behouden.

Artikel 46

1 Bij een individueel aangepast jaarprogramma beslist de examencommissie van het studiejaar waarvoor hij is ingeschreven, uitsluitend over de opleidingsonderdelen die tot dat betrokken studiejaar behoren. Deze deliberatie geschiedt conform het hoofdstuk VI van dit examenreglement.

2 Met betrekking tot de opleidingsonderdelen van het hogere jaar in het individueel aangepast jaarprogramma stelt de examencommissie van het hogere studiejaar vast dat de student voldoet aan de bepalingen van artikel 41, artikel 42 en artikel 44 inzake de overdrachten van examencijfers.

Hoofdstuk IX : Klachten- en geschillenregeling.

Afdeling I : De Ombudsman

Artikel 47

1 Na overleg in de Raad van Bestuur, stelt de Rector vóór het begin van elk academiejaar een vastbenoemd voltijds lid van het Zelfstandig Academisch Personeel aan tot Ombudsman. Op hetzelfde ogenblik en volgens dezelfde procedure wordt een plaatsvervanger aangeduid.

2 Gedurende het ganse academiejaar wordt de naam van de Ombudsman en zijn plaatsvervanger ad valvas bekendgemaakt, alsmede waar en wanneer zij te bereiken zijn.

Artikel 48

1 De Ombudsman ontvangt klachten en opmerkingen van studenten, die betrekking kunnen hebben op de examenregeling, het examenverloop, de beoordeling van eindverhandelingen, de deliberatie, het bekendmaken van de resultaten, de overdracht van punten en vrijstellingen. 2 De Ombudsman bemiddelt op verzoek van de studenten bij de Decaan, de Voorzitter van de examencommissie, de leden van het academisch personeel en de Faculteitssecretarissen met als doel een minnelijke schikking van de klachten na te streven.

Artikel 49

1 Onverminderd de taken die de Ombudsman hem met dit reglement worden toegekend, neemt hij kennis van klachten i.v.m. het bepaalde in artikel 48, §1.

2 Uiterlijk drie werkdagen na ontvangst, van de in de hiervoorgaande paragraaf vermelde klacht, stelt hij een minnelijke regeling aan de Decaan voor.

3 De Ombudsman wordt onmiddellijk en schriftelijk van de definitieve oplossing op de hoogte gebracht.

Artikel 50

1 De Ombudsman heeft het recht voor de uitoefening van zijn opdracht :

- betrokken te worden bij de opstelling van de examenregeling;
 - alle documenten te raadplegen in verband met het bepaalde in artikel 48§1;
 - alle inlichtingen te krijgen betreffende elk examen ook voor de beraadslaging van de examencommissie;
 - deel te nemen aan de examencommissie, evenwel zonder stemrecht.
- 2 Hij is tot geheimhouding en discretie verplicht.

Artikel 51

- 1 Over zijn activiteiten brengt de Ombudsman jaarlijks verslag uit bij de Rector vóór 15 november.
- 2 De Onderwijsraad bespreekt het jaarverslag van de Ombudsman in zijn eerst-volgende vergadering.
- 3 Voor de aanvang van het tweede semester brengt de Rector verslag uit over de werkzaamheden van de Ombudsman en de bespreking in de Onderwijsraad bij de Raad van Bestuur.

Artikel 52

Indien de Ombudsman stemgerechtigd lid is van de examencommissie van de student, die op de Ombudsdienst beroep doet, treedt de plaatsvervangende Ombudsman op.

Afdeling II : Examengeschillen.**Artikel 53**

- 1 De student die de deelneming aan een examenzitting wordt geweigerd of die een beslissing van de examencommissie betwist, kan binnen drie werkdagen, volgend op de werkdag van de bekendmaking, bij de Voorzitter van de examencommissie de herziening van de beslissing aanvragen.
- De bekendmaking is het schrijven, zoals bedoeld in artikel 13-§2, voor de weigering en de proclamatie van de examenuitslagen voor alle andere beslissingen.
- 2 De Decaan heeft steeds het recht de examencommissie van zijn faculteit opnieuw te doen samenkomen, teneinde een omstreden beslissing te heroverwegen.
- 3 De Rector heeft steeds het recht een gemotiveerd verzoek aan de Decaan van de faculteit te richten binnen drie werkdagen na ontvangst van de notulen van de examencommissie, bedoeld in artikel 31.

Artikel 54

- 1 Het verzoek tot herdeliberatie wordt schriftelijk ingediend op het administratief secretariaat van de faculteit, en is met redenen omkleed.
- Indien het verzoek klaarblijkelijk niet ontvankelijk is, wijst de Voorzitter van de examencommissie de klacht af. In de andere gevallen roept hij binnen drie werkdagen na ontvangst van de klacht de examencommissie bijeen.
- 2 De Ombudsman en de Decaan worden onmiddellijk van de klacht en de dag van vergadering van de examencommissie in kennis gesteld. Zij kunnen in persoon, dan wel door middel van hun vervanger of afgevaardigde, de vergadering met raadgevende stem bijwonen. In het geval de samenroeping op verzoek van de Rector geschiedt, kan deze noch zijn vertegenwoordiger de vergadering van de examencommissie bijwonen.

Artikel 55

- 1 De bepalingen van onderhavig reglement omtrent de samenstelling en werking van de examencommissie gelden onverminderd. Zo een examencommissie niet in aantal is om geldig te vergaderen, wordt de daaropvolgende dag een tweede vergadering belegd. In dit laatste geval vergadert de examencommissie geldig, ongeacht het aantal aanwezige stemgerechtigde leden.
- 2 De beslissing omtrent de herdeliberatie is met redenen omkleed.
- 3 De student wordt onverwijld en door middel van een aangetekend schrijven op de hoogte gebracht van de beslissing van herdeliberatie van de examencommissie.

Artikel 56

1. Als beroepsinstantie vergadert het Rectorencollege, uitgebreid met 2 ZAP-leden uit de OWR, jaarlijks aan te duiden door de RVB. Er worden tevens 2 plaatsvervangers aangewezen. In deze beroepsinstantie zetelen noch de decaan van de betrokken faculteit, noch een lid van de betrokken examencommissie.
2. Binnen drie werkdagen na ontvangst van het in vorig artikel bedoelde aangetekend schrijven, kan de student met een gemotiveerd verzoekschrift tegen de beslissing houdende herdeliberatie opkomen.
3. De Ombudsman en de Decaan van de faculteit worden onmiddellijk van het verzoekschrift op de hoogte gebracht. Het administratief dossier wordt zonder verwijl aan de beroepsinstantie overgemaakt.
4. Alvorens een beslissing te wijzigen, hoort de beroepsinstantie de student, die bijgestaan kan worden door een raadsman of een lid van het academisch personeel die niet tot de faculteit van de in het gedrang zijnde examencommissie behoort, de decaan van de betrokken faculteit en de voorzitter van de examencommissie. Op de zitting van de beroepsinstantie geeft de Ombudsman of zijn vertegenwoordiger een mondeling niet-bindend advies.
5. De beroepsinstantie neemt na ontvangst van het beroep onverwijld een beslissing. Deze kan enkel de verplichting aan de examencommissie inhouden een definitieve beslissing te nemen. De beslissing van de beroepsinstantie is met redenen omkleed en wordt aan de student aangetekend toegezonden en aan de decaan van de betrokken faculteit en de voorzitter van de examencommissie overgemaakt.

Artikel 57

De examencommissie neemt onverwijld een definitieve beslissing. De beslissing is met redenen omkleed. Deze beslissing wordt onmiddellijk door de Decaan van de betrokken Faculteit schriftelijk overgemaakt aan de Rector, de Ombudsman, de beroepsinstantie en bij aangetekend schrijven aan de betrokken student.

Hoofdstuk X : Overgangs- en slotbepalingen.**Artikel 58**

Elke Faculteitsraad kan dit examenreglement aanvullen met de bijzondere bepalingen en criteria zoals bepaald in dit reglement. De facultaire aanvullingen worden, na advies van de Onderwijsraad, en na akteneming van de Raad van Bestuur, bekend gemaakt vóór het begin van het academiejaar.

Artikel 59

De faculteiten kunnen, op voorstel van de Faculteitsraad, afwijkingen van het algemeen reglement vragen aan de Raad van Bestuur na advies van de Onderwijsraad. De Raad van Bestuur bepaalt steeds de duur van de toegestane afwijking.

Inleiding tot het absurdisme

I. Algemene Inleiding

De cursus is een biologisch geheel van niet los van elkaar functionerende "weken"

De cursus weet dus wat tijd is

De cursus weet hoe zij bijeen moet blijven en de cursus weet wat stickers zijn

Zij bevredigd zich op de tonen van stemgeluiden professoren geheten

Kortom de cursus "is"

II. Waarheden als koeien

Zij zijn ervan overtuigd dat er ergens op de wereld een man en een vrouw bestaan los van elkaar, en de man heet niet noodzakelijk Egbert Bogaerts

De vrouw heet zeker niet Friede Vandevogel, en zingt ook niet goed

Het zijn warme mensen, toch behoren zij tot de weinigen die het voor middemacht koud krijgen, naar huis stappen en overreden worden terwijl de klok slaat

Het idee konijn zit in hun hoofd

Zij verdelen de wereld op de westerse manier Toch kennen zij ook andere manieren

Het idee Cho-Ku-Rei als aardbescherming is deel van hun spirituele erfenis

II. 1. Dan is er wij

Echter volgens sommigen moeten "wij" oplossen en elke vorm opgeven (trouwens Wij zijn meestal niet geboren tussen 20 februari en 21 maart wat het er wat moeilijker op maakt)

Langs de andere kant

moeten wij alles opgeven ook het geboren worden zodat dit geen punt is

II. 2. Er is oorlog en andere waanzin

Het lijkt alsof duizenden dominosteentjes elkaar op een bloederige manier willen doen omvallen

Maar God is Godin.

En wordt besef

En word Bewust.

II. 3. Er is gekte, denk geel!

De man ontdekt wat hij geleerd heeft en wat niet

De man vindt het geheel

De vrouw wordt het bewustzijn in gedragen

De vrouw is bezig een ijsje te likken

Het ijsje begint de vrouw te likken het ijsje vindt de vrouw niet lekker

Dit

komt omdat het ijsje teveel gelezen heeft

II. 4. Er zijn kleuren, maar geen verschillende beseft de vrouw

Ze kent intuïtie

Ze weet ook wat onverschilligheid is.

En ik denk dat ze van haar vrienden houdt,

dat ze haar vrienden doet dolen.

"dat ze droomt" denkt "ik".

II. 5. De cursus heeft bladzijden

(Hier cindigt de eerste)

Dit is dus bladzijde twee

Ik schrijf het namelijk nu
nubewustzijn is hetzelfde als ikbewustzijn en
is niet veranderlijk an se

III. U leest bladzijde twee ook nu uw hartchakra zich aan het openen is

Nu is nu is nu

Nu gaat niet voorbij

a) Bergson is niet de uitvinder van het vitalisme noch is Nietzsche dood

Sneeuw is niet echt wit noch is gras groen
sneeuw is sneeuw en wordt beïnvloed doordat
ik ernaar kijk
Ik adem in

Staat er rilling op mijn rug getekend?

Er staat rilling op mijn rug getekend

Mijn hersenen gaan op en neer op de toon
van het vegen der vloeren maar dat doet er
eigenlijk niet toe

b) Kerosine /antigone /polygoon /herszen zin

stappen daar deuren slaan kuisen maar of
laten staan

Als 1 mens zijn leven volledig uit
zou leven

en de vorm vinden van elk gevoel
expressie geven aan elke gedachte
die noodzakelijkerwijs uit hem/
haarzelf voortkwam

en het verschil tussen realiteit en
droom niet meer zou maken
dan geloof ik dat de wereld zo'n
frisse impuls van vreugde zouden
krijgen dat we weer ergens
zouden zijn

**ondertussen zijn we 7 jaar
verder en ik geloof werkelijk
dat dit aan het beginnen
gebeuren is:**

c) maar

ook ben ik en niet slechts ééns zwaar gek genoemd
Oscar Orchid Wilde revisited
Maar ik moet verder schrijven, want de rilling heeft
net ontdekt dat ze op de rug geschreven staat en
breidt zich uit en een pull in

Volstreekte extase is mogelijk op elk moment
van de dag

Men moet gewoon de volgende regels in acht
nemen

1) weten wat extase is

2) niet weten wat dag is

3) slechts in de ervaring van het nu willen
zijn

4) niet willen weten wat iemand anders denkt

5) niet betrap worden bij het koekjes nemen
als je dacht dat moeder het niet zag;

IV. Poëzie: Visie voor het komende millenium

Achtelozes aardmannetjes angst aangaant
alles aardt
achter het al en al en almachtige alfa amma

Bij de blijte bijeenkomst
bezige bijtjes boos op de bijbel
bij al en al beautiful brijant en bijtklaar
bezigt te blijven

Canadese Citroendieeten controlefreaks -
clubben voor celten
chai Chillum chapati channa from chennai for
change and

Dans doe het delen en durf het dromen denk
dramas de deur uit

Eet het eenvoudige en bewaar het ene

Fuck the financial corporate far west
fulmineer tegen flesgrage franse feeen

Gourmet gelegenheden genoeg

Hang de hunnen over hongarije

In de verduistering zal het gezien worden

Je kan beter nu je jesussen

Kunnen de kantoren kleur krijgen aub?

Lelijke loodgeur over Leuven lente over
Limburg

Mensenmassa voor morgen in Moortsele

Natuur in Nieuwpoort net nu nakende nature
revolt

En oogstzaaifeesten voor zo

Plezant voor ons

Qinderen

Rechtstreeks uit het univeRsum radierend
rebellierend regenboogkrijgers in gecenterde
Rust

Sexcentraal en spectraal ingesteld sociaal
Sasquatch of sober

Televisietijdrovend voor
technozazzreggaefuck the system trance
telepatisch terugkerend naar Tijden timide
telfreaks worden technocyberpunks
total loss teenagers into Trance Masters

Uitend naar Urtiden
universitairen prijzen Uma de almachtige
devi van het Universum

Verwijten vakversnellingen vakbonden
vanbinnen vrijmaken
vrolijk vrijen tijdens naVO bombardementen
de vortex vrijblijvend verlaten
wissen tegenstroom

Walvissen en dolfinen willen om
wijsheidsredenen wenken vooral
naar de Witten als

X-getuigen in de planeetmoordzaak

Yle levenshaters

Zij zijn het die de Zeeën om Zeep helpen
maar zullen zich hermaken tot Zweedse
tovenars en Zeeuwse sjamanen
zuilenbrekende zieners-politici en zwemsters
naar nucleaire onderZeeers
Zo zij het

V. Ik wil dat u nu stilzit en geen vin meer vervoert

Concentreer u op § (Bedenk hier een naam
voor.)

Concentreer u op ¶ (Bedenk hier een naam
voor.)

Haal nu uw maag uit Uw lichaam, duw er
munten in terwijl u luidkeels blijft
roepen: "Kassa! Kassa!"

Dit zal u ongetwijfeld Grote populariteit bij
uw vrienden brengen maar het doel is

zelfcontrole

Vergeet niet uw maag terug in uw lichaam te
stoppen

Begin je vingers te tellen

Begin je nagels te tellen in halve nagels

Begin je zenuwen te tellen in dubbele

zenuwen

Tel je polsen

Tel de lijntjes op je polsen

Hoe zou je je polsen verdrinken ?

Er bestaat een man die een bril heeft met glazen
die zich aanpassen aan de hoeveelheid licht

Hij heeft een bles

*Deze bles valt slechts over één kant van zijn
gezicht.*

De bles valt over één glas

Hij kwam zojuist binnen in het lokaal waar ik zit.

Hij had één zwart glas, maar dat zag ik niet zo

meteen.

Ik dacht dat hij een ooglapje droeg

Wat hij ziet, plast hij uit.

Ik weet dat deze man aan de ene kant bruine en aan

OPINIE

The Case Against Intervention in Kosovo

President Clinton's address attempting to justify—the fact—the US-led NATO bombing of Serbia should set off alarms. After all, the ideas and concerns Clinton invoked—the notion of instability spreading from country to country (much like falling dominoes), the perception that world politics is a bipolar ideological confrontation between democracy and dictatorship, the obsession with reaffirming US leadership and resolve, the anxiety about the vitality of alliance commitments and the conviction that US security is tied to peace in an area of little inherent strategic importance—were all factors that led to the catastrophe of American involvement in Vietnam.

To be sure, presidential addresses are intended to persuade, but the American people have a right to expect their chief executive—even one with Bill Clinton's track record—to avoid distortions and half-truths. Clinton's statement to the nation fell well short of the mark. It also failed the test of logic. In trying to rally public support, Clinton apparently hoped that, although taken in isolation his points were suspect, if he somehow packaged them using an everything-including-the-kitchen-sink approach, the factual and logical flaws would be lost in the crowd.

Clinton's explanation of the Kosovo conflict's background was, to put it charitably, misleading. He glossed over the fact that the province of Kosovo (the cradle of Serbia's cultural and national identity) is an integral part of Serbia's sovereign territory. Far from being a case of one state committing aggression against another, this conflict is, of course, a civil war, the root of which is the province's ethnic Albanians' armed struggle to break free of Serbia and establish an independent state. Thus, as in numerous ethnic conflicts in the Balkans and elsewhere, the opposing sides' objectives cannot be reconciled.

Clinton was also misleading in placing sole blame for the breakdown of the recent NATO-brokered Rambouillet peace talks on the Serbs. The ethnic Albanians also refused at first to sign the NATO peace deal, because it failed to guarantee their eventual independence from Serbia. The United States finally induced them to sign by threatening to cut off the Kosovo Liberation Army's access to arms and by reminding the KLA that without its assent to the agreement, NATO could not conduct airstrikes against Serbia. When KLA intransigence initially stalled the talks, US officials—especially Secretary of State Madeleine Albright—were palpably frustrated because they feared that their plans to bomb Serbia would be derailed.

The President's description of the peace process also left out some important details. Essentially, the Serbs, who were given the choice of signing or being bombed, were "negotiating" with a gun at their heads. They saw the Rambouillet deal as one-sided because, although the plan provided that Kosovo would nominally remain

a part of Serbia for three years, it also would have reduced the Serbian government's actual control over the province to a nullity. Of course, the plan ostensibly would have disarmed the KLA in Kosovo, but because that group can operate out of neighboring Albania, it could have stockpiled weapons there. In fact, the KLA made its intentions quite clear: After the three-year transitional period, either Kosovo would become independent, or the KLA would resume the war. Furthermore, Serbia resented the provisions of the peace plan that would have required Belgrade to accept the presence of NATO forces in Kosovo.

An analogy to America's own bitter war of secession can illustrate what NATO is trying to compel Serbia to do. It is as if the nineteenth-century concert of Europe had forced President Lincoln to accept Southern independence and European troops on American soil to police the agreement, and had threatened to intervene militarily in support of the Confederate Army if Lincoln refused. After all, the unprecedentedly murderous American Civil War appalled Europeans just as much as the Kosovo conflict does US leaders today. And just as Europeans believed that North American "stability" (and access to Southern cotton) was vital to their prosperity, so US policy-makers today are convinced that European stability is essential to the United States' economic well-being. (Of course, the social systems defended in Kosovo and the American South aren't parallel.)

Clinton justified the NATO action as a "moral imperative" to end the killing of ethnic-Albanian civilians. Indeed, other US officials have gone even further, describing the Serbian campaign in Kosovo as "genocide." Although this characterization is demonstrably false (and trivializes truly genocidal campaigns, like Hitler's attempt to exterminate European Jewry), the President certainly is correct to observe that innocent civilians are dying in Kosovo (before NATO's intervention, about 2,000 civilians, mainly ethnic Albanians killed by the Serbs but also Kosovar Serbs killed by the KLA, had perished there) and that the war is a humanitarian tragedy, with hundreds of thousands of refugees fleeing Kosovo and Serbian killings of civilians. But this is only part of the truth.

Civil wars are notoriously brutal, and guerrilla wars are particularly hellish; the unconscionable acts that Clinton condemned are inherent to these conflicts. In the kind of guerrilla campaign waged by the KLA, civilians are inescapably targets of violence, because the insurgents draw their manpower, material sustenance and political support from the friendly population in whose name they fight. In a guerrilla war—any guerrilla war—the line differentiating fighters from noncombatants inevitably evaporates. The Serbs should be castigated for their brutal tactics in Kosovo, but the United States has no moral ground to stand on in such matters. For example, the United

States designated wide areas of South Vietnam thought to be under Vietcong control as "free-fire zones." Rules of engagement were not restricted in those areas, because anyone found there was considered a Vietcong fighter or supporter.

Even on its own terms, the argument that we must intervene in Kosovo to stave off a humanitarian catastrophe is unconvincing. Although the Serbs have obviously committed atrocities, in the Balkan wars of this decade all the combatants have been guilty of acts of savagery. Indeed, several days before the NATO airstrikes began, the drama in Kosovo overshadowed the report by the international war crimes tribunal in The Hague of the atrocities—massive ethnic cleansing, summary executions, indiscriminate shelling of civilian populations—the Croatian Army committed with the tacit blessing of the United States during its summer 1995 offensive against the Croatian Serbs. For its part, the KLA—whose goals include not only independence but the expulsion of Serbs from Kosovo—has kidnapped and executed Serb civilians and burned their villages.

And while Clinton has depicted Serbian actions in the most horrific light possible, he remains silent about the human rights atrocities perpetrated by America's NATO ally Turkey, which has been waging a decades-long military campaign of repression against its Kurdish ethnic minority. Like Serbia, Turkey has questionable democratic credentials. Like the ethnic Albanians in Kosovo, Kurds waging a guerrilla war demand independence. Turkey has responded to the Kurdish insurgency with the same tactics that Clinton has imputed to the Serbs: terror, "genocide" and suppression of human rights.

Yet the Clinton Administration does not propose bombing Ankara, which, of course, provokes the obvious question: Why intervene in Kosovo and not in Turkey—or Sudan, Rwanda, Congo or Sierra Leone, for that matter, where humanitarian intervention is at least as justified? The moral argument for intervention in Kosovo is cast in terms of universally applicable principles. But Washington picks and chooses its humanitarian interventions, inserting itself in some conflicts and ignoring others in which the reasons to act are at least as compelling. This leaves US policy-makers open to the charge that they are using humanitarian concerns as a pretext to mobilize public support for military interventions undertaken for other reasons.

The President asserted that America's vital interests are at stake in Kosovo. As he put it, the United States and the alliance must "defuse a powder keg at the heart of Europe that has exploded twice before in this century with catastrophic results." Here, Clinton's understanding of European history is particularly misguided. In arguing for intervention to prevent a wider war, he said that "Sarajevo, the capital of neighboring Bosnia, is where World War I began." But comparisons to the First World War actually point to a policy antithetical

to the one he is pursuing. The fuse of that war was lit in Sarajevo not because ethnic conflict existed in the Balkans but because great powers meddled in those conflicts. (The Balkans do not have even so tenuous a connection to the origins of World War II.)

Clinton has also stressed the need to act to preserve NATO's credibility. The President argues that to let Serbian aggression go unpunished will encourage leaders in other troubled areas to pursue dangerous policies. But halting Serbian aggression is no more likely to deter future aggressors than US action in the Persian Gulf—which, after all, was defended as part of a new world order that would punish aggressors—deterred Serbia. In the world of statecraft, most crises are discrete, not tightly linked. The outcome of events in other potential hot spots will be decided by local conditions, not by what the United States does or does not do in the Balkans. Put another way, just as Yugoslav President Slobodan Milosevic was not deterred by US action against Iraq; Saddam Hussein was not deterred by US action in Panama; Manuel Antonio Noriega was not deterred by US action in Grenada, Lebanon and Vietnam; Ho Chi Minh was not deterred by US action against North Korea; and Kim Il Sung and Joseph Stalin were not deterred by US action against Adolf Hitler. America's misplaced obsession with credibility will doom the United States to a string of military interventions in strategically peripheral regions.

Paradoxically, unless Serbia quickly knuckles under to NATO bombing, the effect of Kosovo intervention may be to rupture fatally the very alliance the airstrikes were intended to solidify. If the Serbs refuse to capitulate, the alliance's fragile unity will likely dissolve. Indeed, a bare forty-eight hours after the bombing commenced, Greece and Italy already were expressing unease with the air campaign.

The President's argument that, absent US intervention in Kosovo, the war will engulf the entire Balkan region, pit Greece against Turkey and "destabilize" all of Europe is nothing more than a recycled version of the long-discredited domino theory. But, aside from the theory's general flaws, Clinton's specific application of it to Kosovo is problematic.

After all, the Administration's grand strategy of "Engagement and Enlargement" is based explicitly on the convictions that democracies do not fight other democracies and that international institutions foster peace among their members. Washington considers both Greece and Turkey democracies, and both are members of the same institution—NATO. So, in essence, the Clinton Administration is waging war in Kosovo to forestall a Greco-Turkish conflict that, according to the Administration's own core foreign policy assumptions, cannot occur. Also, to the extent that the Kosovo conflict does "spill over" into neighboring Macedonia and Albania, NATO's

attacks are likely to be the proximate cause. Rather than dampening Serbian military attacks against Kosovo's ethnic Albanians, NATO's airstrikes have intensified Serbian aggression, which in turn has caused more Albanians to flee Kosovo. Meanwhile, the likelihood of cross-border clashes has increased, because the KLA will undoubtedly use refugee camps in Albania as bases of operations. The violent anti-US/NATO demonstrations in Macedonia in reaction to the bombing clearly illustrate how NATO intervention is contributing to regional destabilization, but even if war spreads to neighboring Albania and Macedonia, instability in those states poses no greater intrinsic threat to US interests than does the conflict in Kosovo.

President Clinton says that if the United States allows a fire to burn in the Balkans, "the flames will spread," but one way to fight forest fires is let the fire burn itself out. Wars end when both sides are exhausted, or when one side realizes it has been defeated and abandons the struggle. In the other Balkan conflict, in Bosnia, the war might have ended with fewer dead if the Bosnian Muslims had tried to negotiate an accommodation with the Serbs much earlier in the conflict. One of the reasons they didn't do so is that they believed NATO would eventually rescue them. But they did not simply rely on the natural course of events to bring NATO into the conflict. Rather, to create sympathy in the West for their cause, they manipulated the situation and engaged in clever propaganda. A decisive moment in the Bosnian conflict occurred in early 1994, when a mortar shell exploded in a crowded Sarajevo marketplace, killing and maiming scores of civilians. The Serbs were immediately blamed for this atrocity, and NATO's intervention followed shortly thereafter. The evidence that the Bosnian Serbs were responsible is, at best, highly inconclusive. In fact, as former British foreign secretary David Owen reports in his account of his tenure as the European Union's Balkan peace envoy, there is strong evidence that the Bosnian Muslims fired the offending mortar shell themselves to fabricate an incident that would spur NATO intervention to relieve the siege of Sarajevo. In Kosovo, as US and NATO officials have acknowledged off the record, the United States has been subject to similar provocations, as the KLA has maneuvered to bring NATO into the war as its de facto air force.

Clinton has also been unable to think through the short- and medium-term implications of NATO intervention. US and NATO officials say that air power will compel Serbia to abide by the alliance's wishes. But as World War II, Vietnam and the Persian Gulf War demonstrated, air power alone does not win wars. To prevail over an opponent, one must prevail on the ground. The Clinton Administration, however, has created its own mythology about air power's efficacy, contending that the NATO bombing of the Bosnian Serbs in the summer of 1995 forced them to negotiate at Dayton. In fact, the decisive event that ended the Bosnian war was the

by BENJAMIN SCHWARZ and CHRISTOPHER LAYNE

successful summer 1995 ground offensive against the Bosnian Serbs launched by the Croatian Army.

So air power is highly unlikely to break Serbia's will. The US Strategic Bombing Survey found that the Allied bombing of German cities during World War II actually stiffened German civilians' will to resist. In the Vietnam War, the United States again tried unsuccessfully to use bombing to crack the North's will to prosecute the war. The airstrikes against Serbia are no more likely to succeed in their objective than did those in Southeast Asia. In World War II, of course, even the awesome military power of Nazi Germany could not subdue the (mostly Serb) Yugoslav resistance. And throughout the cold war, the Serb-led Yugoslav Army prepared to resist a possible Soviet invasion with the same tactics, and tenacity, it had employed successfully against the Nazis.

American policy-makers notoriously misread the psychology, the history and the nationalism of other nations. For all Clinton's talk about vital interests, the struggle in Kosovo is only of the remotest geopolitical consequence to the United States. For Serbia, however, it involves the highest stakes for which a nation can fight: the defense of its sovereign territory. In conflicts like those in Vietnam or Kosovo, the interests of US adversaries clearly outweigh US interests—which means that an opponent's resolve is likely to outlast America's. Indeed, far from turning against the popularly elected Serbian president, Serbs of all political stripes have united against NATO. And should US troops ever be deployed in Kosovo as peacekeepers, they would almost certainly be targets of revenge-seeking Serb terrorists (US troops in neighboring Bosnia will similarly be at risk).

Clinton's policy is likely to have other, even more important and unfortunate, strategic consequences. Intended or not, US actions—including NATO expansion, and now the intervention in Kosovo—have gravely offended and alarmed Russia. American policy-makers suggest that NATO's military intervention troubles only "extremist" Russians. But Washington should have no illusions: Opposition to NATO's attacks and its expansion is probably the one major foreign policy issue on which virtually the entire Russian political class is united. NATO, after all, was supposedly designed as a defensive alliance to repel a military attack on its member states, but in Kosovo it has radically extended its writ by intervening in a state unconnected to it. Furthermore, from Moscow's perspective, the United States, by bringing its powerful military alliance to Russia's borders, has reneged on a bargain it struck with Russia at the end of the cold war.

At that time Moscow agreed to quit Eastern Europe and to allow German unification. Moreover, Russia acceded to the continued existence of an alliance that had been hostile to it and even agreed to the inclusion of

newly unified Germany in that alliance. In return, Moscow received assurances from the United States and its allies that they would not take advantage of this situation to tip the geopolitical balance in a way that would potentially threaten Russia's security.

Russians have good reasons to worry about NATO expansion, which, as Clinton has acknowledged, is a means to consolidate and extend America's military and political leadership in Europe. Great powers have always been more concerned about competitors' capabilities than about their intentions—because intentions can change quickly. In the post-cold war era, NATO remains the most powerful military alliance the world has ever seen. Even those Russians who are not closet aggressors are anxious about having such an impressive military association poised on their frontier. NATO's expansion, coupled with its intervention in cases in which the

United States is fighting a war in Kosovo to make the world safe for capitalism. In fact, the President and other policy-makers have long been making similar arguments. In explaining its global strategy, for instance, the Pentagon declared in 1993 that "a prosperous, largely democratic, market-oriented zone of peace and prosperity that encompasses more than two-thirds of the world's economy" requires the "stability" that only American "leadership" can provide. In the debate over US intervention in Bosnia, leading foreign policy figures, including the former head of the National Security Agency and Senator Richard Lugar, asserted that, left unchecked, the war there could lead to "national parochialism" in Europe, threatening global economic interdependence and US prosperity.

The air war against Serbia is just the latest installment in what appears to be Washington's quest to make the world safe for America's investors

inevitably to a proliferation of US security commitments: Instability and aggression, virtually wherever they occur, are regarded as a threat to America, because they would disrupt the global stability upon which the United States purportedly depends for its prosperity. This thinking is, again, similar to the domino theory: Instability in even economically unimportant areas (like Kosovo) could "spill over" and infect other areas regarded as essential to global economic interdependence.

The US action in Kosovo should give Americans considerable pause as they contemplate their nation's role in international politics. It is one thing to oppose, as the United States did in the Persian Gulf, an aggressive attack by one state against another. It is something else entirely to proclaim, as Washington has, that the United States now reserves the right to use military force to alter another state's internal political arrangements when Washington finds that these offend its

choice but to do whatever is necessary—including using ground forces—to prevail.

If any clear lesson emerges from Vietnam, it is that it makes no sense to compound a mistake by digging oneself more deeply into a strategic morass. The questions that policy-makers must ask now are: What does "victory" in Kosovo mean, and can victory be attained without incurring costs disproportionate to the US interests at stake? Astonishingly, an Administration led and staffed by opponents of the Vietnam War is now compelled by the same concerns that drove, and blind to the same obstacles that confounded, the architects of that conflict.

Representing one foreign policy tradition, John Quincy Adams admonished America to "go not abroad in search of monsters to destroy." The US intervention in Kosovo should prompt Americans to heed his warning. During the 1992 election campaign, Clinton said the United States should play a lofty global role; it would be "intolerable" for the United States to act as if it were "simply...another great power." But rather than have the United States pursue grandiose visions pleasing to its self-image, followers of Adams's tradition—like Charles Beard and William Appleman Williams on the left, as well as such thoughtful conservatives as George Kennan and Walter Lippmann—accept that there are not and need not be US solutions to the world's myriad problems. They understand that balancing costs and benefits, resources and commitments, is a moral as well as strategic imperative. States that fail to do so run the risk of political and economic ruin.

speelgoedactie voor de kosovaarse oorlogsslachtoffertjes

alliance's security is not threatened, could lead to a nationalist backlash.

Russia may be down now, but because its history as a great power is cyclical, there is every reason to assume that it will recover. American actions make it more likely that a resurgent Russia will harbor deep and justifiable resentment toward the United States. A hostile Russia not only could create trouble in Europe but could also undermine the US strategic position globally by aligning with China. At a time when many American strategists are concerned about a future great-power threat from China, a wise long-term US strategy would aim to insure Russian partnership with Washington. It is the height of folly to follow a policy in the Balkans that can only have the effect of pushing Russia more closely into Beijing's embrace.

In his address to the nation Clinton also briefly invoked another, particularly disturbing argument for intervention. In a speech the previous day, he had discussed this rationale at greater length, declaring that "if we're going to have a strong economic relationship that includes our ability to sell around the world, Europe has got to be a key.... That's what this Kosovo thing is all about." He thus seems to argue that the

and exporters. Last year, speaking to the Boston Chamber of Commerce, Defense Secretary William Cohen justified NATO expansion as a way of "spreading the kind of security and stability that Western Europe has enjoyed since after World War II to Central and Eastern Europe." And, in an observation certain to resonate with his audience, he noted: "And with that spread of stability, there is a prospect to attract investment." No doubt the Administration is moved by the human tragedy of Kosovo. Clearly, however, its perception that US economic interests are indirectly at stake is at least as important. As Cohen has said, the Administration's strategy seeks to "discourage violence and instability—instability which destroys lives and markets." Clinton recently exhorted Americans to accept the "inevitable logic" of globalism and free trade. But the Administration's Balkan policy shows that globalization is not inevitable—it depends on America's overseas military commitments and its willingness to wage war if necessary.

What is most frightening about this economic rationale (which amounts to an imperialist argument) is its open-endedness. According to US policy-makers, the logic of global economic interdependence leads

ever shifting political sensibilities. It indeed is quite fantastic to find the United States taking military action against a sovereign state in Europe that poses no threat to America's security or to its interests. If the United States is not the aggressor that Russia says it is, at the least it is displaying the arrogance of power common to imperial states.

We should know, of course, the trouble in which this arrogance of power can mire us. It is too early to tell if the Clinton Administration's policy will ultimately lead to the use of US ground troops in the Kosovo conflict. But there is ample reason to fear that this could happen.

Vietnam showed that once the decision to use military force has been made, policy-makers are under almost irresistible pressure to escalate to win—or to avoid failure. Anyone familiar with the history of the Kennedy and Johnson administrations' step-by-step descent into the Vietnam quagmire must have been chilled in recent days by the statements of many members of Congress and foreign policy analysts. Even many of those, like Senator John McCain and Henry Kissinger, who were initially skeptical of intervention now contend that, once committed, the United States has no

Instead of crediting Clinton's notions of the intolerable, post-cold war America should attend to Lippmann's sobering injunction: "A mature great power...will eschew the theory of a global and universal duty which not only commits it to unending wars of intervention but intoxicates its thinking with the illusion that it is a crusader for righteousness.... I am in favor of learning to behave like a great power, of getting rid of the globalism which would not only entangle us everywhere but is based on the totally vain notion that if we do not set the world in order, no matter what the price, we cannot live in the world safely.... We shall have to learn to live as a great power which defends itself and makes its way among other great powers.

Benjamin Schwarz is a correspondent for The Atlantic Monthly and former executive editor of The World Policy Journal. Christopher Layne is a MacArthur Fellow in Peace and International Security Studies.

Ode aan de aan van vroeger

*De zon schijnt niet meer zoals vroeger
toen hij brandde op mijn huid
en ik dacht niet meer te leven
door de wildheid die ik voelde
glad ik weg in een erosie
die ik nu niet meer bereik
enkelt 't vele inhaleren
ben ik dat gevoel toch kwijt.*

*Dan lag ik in mijn oppie
in een hemels warm gevoel
alsof alles met mij lachte
en me daar zo mooi te zien.*

*Sami liep ik over heien
zand of graslepijt
en speelde met een bloem
die speciaal leuk geschapen
om mijn vrede te verwoorden
met de wereld om mij heen.*

*Maar toen werd ik verstandig
en scheen de zon te min
om mij nog te overtuigen
van de welkenloze lucht
mit mijn hoofd verkwamen
en overaangen door een mist
die mijn levenslust trouwde
en mijn onbegonnenheid
die afsnam met de heren
dat ik naderacht over dingen
die mij vroeger gouden raken
in een moment van diep gevoel
maar nu niet naar mijn hart
gaan
waar ze toch het best gedijen
maar mijn hoofd niet meer
vertalen
en de mist daar nog verzwaren
tot ik slop roep naar die lost
en de zon wil gaan aanbidden
tot ik even vrolijk ben
als in vroeger gemiddelen.*

Justine

Colofon

De Moeial

Tweewekelijks studententijdschrift
van de VUB in samenwerking met
het Brussels Studentengenootschap
Studiekring Vrij Onderzoek en
Dienst Cultuur

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel: 02 629 23 38
fax: 02 629 23 37

Coördinator
Wouter Devriese

Vice-coördinator
Fenna Bouve

Secretaris
Erik

Penningmeester
Marjan Temmerman

Webmaster
David Verfaillie

Lay-out
Bart Voddere (sm
De redactie

Redactie
Marjan, Wouter, Bart, Sven, Fenna,
Moniek, Erik, Frans

Illustraties
Jeroen, architect

Medewerkers
Dimitri, Didier, Anne, Tom, Ruth,
KK-top

Abonnementen
Verantwoordelijk: Wouter
Stortemp rek.nr.001-1386975-48
met melding abo
Gewoon abo: 333 Bel
Steenabro: 1000 Bel

Verantwoordelijke Uitgever
Wouter Devriese
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Oplage: 2000 ex.

De redactie is met verantwoordelijk
voor publicaties van het BSG, V.O.
en Dienst Cultuur.